No. 3118. UTRECHT Donderdag 28 December 1939. 56ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 1292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 1550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

DE CHRISTEN EN DE OORLOG

Schreiend en ten koste van de smarten van zijn moeder komt de kleine mens ter wereld.

Volgens de meest voorkomende loop van zaken verlaat de mens die wereld weer in benauwdheid en pijnen of buiten het gebruik van zijn zinnen.

En wat tussen geboorte en sterven in ligt, vertoont in de regel een vrij grote overeenkomst met dat begin en dat einde.

Het leven van den een is lang niet in alles gelijk aan dat van den ander.

Maar in het leven van vele mensen wint de droefheid het van de vreugde, het leed van de blijdschap.

Want talrijk en veelsoortig zijn de beproevingen, waaraan de mensen hier op aarde zijn bloot gesteld.

Hij wordt gekweld door honger en dorst, door armoede en ziekte.

Aardbevingen en overstromingen dompelen soms uitgestrekte landstreken in de diepste ellende.

Eindeloos wee over een halve wereld is thans het gevolg van de uitgebroken oorlog, waarin volken streven naar de vernietiging van broedervolken zonder eigenlijk te weten waarom.

Millioenen mannen vechten tegen andere millioenen, die elkander tevoren nooit iets hadden misdaan en in wier harten de haat kunstmatig was aangehitst en die zich misschien allen hadden laten suggereren, dat ze voor een edele zaak hun leven beschikbaar stellen.

Oorlog, zo schrijft Dr. J. Gorris in het laatste nummer van de Studiën, is een ontzettende ramp, en wel zwaar weegt de verantwoordelijkheid op hen, die de oorlog ontketenen en anderen tot tegenweer dwingen. Hoeveel onafzienbare physieke ellende, hoeveel ontstellende zedelijke verwildering brengt de oorlog over de mensheid! Wij bidden in de Litanie van alle Heiligen: „Van pest, hongersnood en oorlog, verlos ons, Heer". De verschrikkingen van de eerste beide genoemde rampen zijn door het menselijk vernuft steeds meer beteugeld — die van de oorlog zijn door datzelfde vernuft tot in het ondenkbare vermeerderd en over hele werelddelen en millioenen mensen uitgebreid. Is het wonder, dat de kleingelovige, zeker de niet-gelovige, voor zover zij niet door oorlogsroes bevangen zijn, zich wrevelig afvragen: „Hoe zou een Goede God, een Wijze Allerbestuurder, zo iets kunnen toelaten?" En is er geen gevaar, dat ook bij den gelovige een dergelijk gevoel zich baan tracht te breken?

Welnu, welke houding past ons als Christen tegenover de oorlogsramp? Hieromtrent thans slechts enkele opmerkingen.

Gods wegen zijn onnaspeurlijk. De Oneindige God zou niet zijn die Hij is, indien wij met ons nietig mensenverstand Hem als het ware konden narekenen. Bij een ramp als thans over de wereld is gekomen, is nodig: een onwrikbaar Geloof. Dat kan moeilijk vallen, maar dat alleen kan en moet onze kracht zijn. Waar wij menen de bedoelingen van Gods raadsbesluiten te kunnen doorgronden, daar valt ons het geloven niet zwaar. Waar wij ons echter verbijsterd zouden willen afvragen: Hoe kán God dit toelaten? daar is het geloof moeilijk, maar juist daar wordt aan ons geloof de toets aagelegd, of het echt en hecht is. Zo dikwijls hebben wij beleden in Onze Oefeningen van Geloof, Hoop en Liefde? dat wij geloven in, en vertrouwen op Gods Alwijsheid en Algoedheid — thans, in deze moeilijken tijd, waarin het ons zo duister is waarheen Gods leiding ons voert, thans is het zaak met den vader van het Evangelie uit te roepen: „Ik geloof, Heer, help mijn ongelovigheid". Thans is het zaak onwrikbaar te vertrouwen dat de Vader in de Hemel uit het kwade, dat Hij toelaat, het goede zal doen geboren worden, als wij, ieder van ons, met nederig schuldbesef, ons aan Hem overgeven.

O zeker, wij kunnen wel zeggen: Het leed, dat de mensen elkander berokkenen, komt voort uit 's mensen vrije wil, die kostelijkste der natuurlijke gaven Gods welke wij zowel tot ons geluk gebruiken, als tot ons ongeluk misbruiken kunnen. Maar daarmee is het mysterie van het kwaad niet opgehelderd; het blijft in volle ondoorgrondelijkheid bestaan als mysterie, waarvoor wij ons in nederigheid te betuigen hebben.

Hoe roerend en bemoedigend sprak Paus Pius XII in deze geest op 1 October l.l. tot de ongelukkige Polen, die hij na de ondergang van hun vaderland in audiëntie ontving. „Het is juist in de uren, waarin de Goddelijke Voorzienigheid voor een tijd schijnt schuil te gaan, dat het schoon, dat het verdienstelijk, dat het goed is in Haar te geloven. Houdt dus nooit op bij de rampen, die U treffen, en bij dezulken als misschien nog over U zullen komen, die Voorzienigheid te erkennen, die alles beschikt tot haar doeleinden en zich nooit vergist in haar raadslagen, en die, als Zij een zwaar kruis op haar kinderen laat drukken, slechts op het oog heeft hen meer gelijkvormig te maken aan hun welbeminden Verlosser, hen nauwer te verbinden aan diens verlossingswerk en bijgevolg hen dierbaarder te maken aan zijn Hart".

Daarvoor is nodig, gelijk de H. Vader nader aangaf, een onwrikbaar geloof en een vast vertrouwen, geput uit een nederig, hoopvol gebed.

Een tweede plicht, die ons als Christenen in deze rampvolle tijd past, is, dat wij ons hart vrij houden van alle persoonlijke haat. Ongetwijfeld wie klaar meent in te zien, waar in deze botsing der volken onrecht geschiedt en op wie de schuld van een onrechtvaardige oorlog te voeren drukt, hij mag, ja moet het plaatsgrijpend onrecht haten, al zal hij, met het oog op onze precaire neutraliteit, uiterst terughoudend moeten zijn om deze mening in het openbaar te uiten. Maar nooit mag die haat overgaan op de personen zelf, die zich aan dit onrecht schuldig maken, noch op de leiders der volken, noch op de individuën daarvan. Onverbiddelijk bindend, maar hoe verheven! blijft de wet van Christus: „Hebt Uw vijanden lief." Hoe zwaar dit ook kan vallen, het is toch eigenlijk zo redelijk, afgezien van Christus' gebod. Immers wij kunnen hart en geest van onze medemensen niet doorgronden en dus de graad van hun schuld niet bepalen; zij allen zijn vrijgekocht door Christus' Bloed, zij kunnen tot beter inzicht komen en het kindschap Gods, waarvoor zij bestemd zijn, ten slotte verwerven. Maar boven dit alles staat voor ons Christus' gebod; dit moet voor ons voldoende zijn.

Ware dit gebod der naastenliefde beter onderhouden, tussen individuën en volken, vooral in de laatste decenniën waarin het overspannen nationalisme zo verwoestend op de verhoudingen tussen de volkeren heeft ingewerkt, de oorlogsrazernij van heden ware nooit losgebroken.

Moge zij eindigen in de triomf van het recht, maar moge, als de regeling der wereld, die ontredderd dreigt te worden, weer ter hand worden genomen, dit geschieden in de geest van ware christelijke naastenliefde.

Stille Nacht

„Stille nacht, heilige nacht".

Als de winternacht over het land ligt en de sneeuw de aarde bedekt; als de mensen, in hun mantels gedoken, haastig huiswaarts gaan; als de vensters van de in de sneeuw neergehurkte huizen rood gloeien van de warmte en huiselijke liefde, die daar achter wonen; als het jaar zijn einde nadert in het dode wintertij, dan komt het ogenblik, waarop het hart siddert van een plotselinge en volle vreugde; dan komt het ogenblik, waarop een mens zacht en huiverend van geluk begint te neuriën: „Stille nacht, heilige nacht". In de winternacht geboren, uit een hart, dat overvol was van kerstvrede en kerstgeluk, is het de volmaaktste uitdrukking geworden van wat dit winters liefdefeest aan innigheid en tederheid, aan ingekeerdheid en kinderlijkheid bevat. Stille nacht, is de volmaakte verklanking van de verheven gevoelens, die het christelijk hart rond Kerstmis vervullen.

Maar ook de wereld, de profane en zelfs ongelovige kringen hebben er beslag op gelegd en ze hebben er een gelegenheidslied van gemaakt, dat met Kerstmis gespeeld wordt, zoals het Wilhelmus op Koninginnedag.

Als de winternacht over het land ligt en sneeuw de aarde bedekt; als de mensen zich ingetogen ter kerke spoeden, die warm verlicht als een hart vol liefde in de duisternis te wachten ligt, op die van goede wil zijn; als alle geluid gedoofd wordt in een dikke, milde sneeuwvacht en alleen de beierende torenklok zijn roepende klanken over de sluimerende aarde werpt, dan is het ogenblik daar, dat van de stille, dromende wereld, dat van dat smetteloos blanke landschap die brede mijmerende hymne omhoogvaart naar de zwarte, sterrenbezaaide hemel en naar den onzichtbaren God, die achter deze duisternis in zijn lichte glorie troont.

En die tere schoonheid heeft de wereld stukgeknepen, toen ze dit lied met haar grove vingers heeft aangepakt. Niets bleef er over dan de melodie, die over de glanzende dansvloer, die door cigarettenrook en cocktail-geuren zweeft, om de oren te strelen van verhitte dames en heren. „Stille nacht, heilige nacht." O stilte, vermoord door het syncopisch hakken van een jazzband! O heiligheid, door de werken der duisternis onteerd!

Welk een schrijnend contrast, wat een smaak, wat een mentaliteit: het wordt iemand wee om het hart van walg en teleurstelling: „Stille nacht", in zulk een omgeving. Dat lied, de rijpe vrucht van een zuivere, zingende ziel; dat lied, geboren uit de heilige stilte van de winternacht, dat lied van de tederste liefde doordrenkt, zwaar van het goddelijk Kerstgeheim en vol kinderlijk verwonderen, dat lied in dit millieu van gedécollecteerde avondtoiletten en grofzinnelijke cabaretmuziek. Is het geen hemeltergende belediging aangedaan aan een der verhevenste melodieën, die ooit aan een mensenhart ontwelden? Zijn dat nu de verlichten, de mensen, die zich wijs noemen en zich beroemen op hun bongoût? En ze kennen de verhevenheid, de ware zuiverheid en onuitsprekelijke rijkdom niet, die in dit lied besloten liggen?

Blind zijn ze en o, zo arm, die lieden, die hun kerstvreugde met de „traditionele kalkoen" opeten. Ze achten zich verheven boven de mensen, die naar de kerk gaan in plaats van naar de danszaal, maar die kerkgangers mogen daar eens hartelijk om lachen, want een vredig hart wordt door hun opgetrokken neus niet minder waard dan een volle maag en moegedanste benen, en het „Stille nacht, heilige nacht" verstaan zij dieper dan degenen, die het om de strelende waarde van zijn melodie hebben ontvreemd aan het rijke cultuurbezit van het Christendom. Maar ook op de straat, temidden van het jachtend gerucht der stad en het gegalm van Spaanse canciones is dit lied niet op zijn plaats. Ook hier denkt men met weemoed aan de stilte, aan de diepe vrede en zingende vroomheid, waaruit het is voortgekomen. Dit lied is voor alle mensen, die het willen genieten en waarderen voor wat het werkelijk is, en ook in onze streken mag het klinken, ofschoon wij geen sneeuw en winterkoude en geen haard bezitten als symbool van liefde en huiselijkheid. Want dit alles is tenslotte slechts uiterlijkheid en heeft slechts waarde als zinnebeeld van de ingetogenheid, de reinheid en vrede des harten, en wanneer die ons bezielen in deze heilige dagen, dan mogen we ze uitzingen in het onovertroffen: „Stille nacht".

Maar laat het stil zijn als we zingen, en vroom; laat het klinken in de vroomheid van ons kerkgebouw, in de vroomheid van onze huiselijke kring, want temidden van het heidens kabaal en de uitgestortheid van de straat en door zwoele schlagers omgeven, is het niet op zijn plaats en doet het pijn aan het hart van wie de Kerstgenade kent, een genade, die nooit subliemer bezongen werd dan door dit „Stille nacht".

„Stille nacht" op straat en in de danszaal! Gij lieden, die voorbijraast in uw auto's, naar een danszaal wellicht, waar gij het feest van Christus' Geboorte aan de dansvloer gaat vieren, hoor dan ook de woorden van dit lied, dat gij aan de vromen hebt ontstolen:

„Christ, der Retter ist da,
Christus, de Redder is daar!"

M.M.

Als woord en leven niet in harmonie zijn, wordt de kracht van het woord gebroken.

Zo ge niet kunt, wat ge wilt, wil dan, wat ge kunt.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

De Kerstdagen zijn op het strijdtoneel niet anders verlopen als in de laatste maanden het geval geweest is. In Finland is druk door gevochten en Helsinki en Viborg hebben bijzonder met de Kerstdagen veel te lijden gehad van bombardementen, als gevolg waarvan de laatste stad ontruimd is. Toch blijven de Finnen niet alleen moedig stand houden, maar behalen zelfs ook overwinningen op de Russen. Het is alleen natuurlijk maar een vraag hoe lang dit handjevol dapperen het zal uithouden tegenover de Russische massa.

Voor dit doorvechten hebben we misschien een verklaring, dat de Russen niet het Kerstfeest vieren tegelijk met de Westerse Kerk en voor hen dus de Kerstdagen gewone dagen waren.

Aan het Westfront was het buitengewoon stil, niet ter bevordering van de Kerstviering, want het is in de laatste weken wel meer buitengewoon stil geweest aan het Westfront. En op zee was het als gewoon; enkele schepen zijn weer getorpedeerd; en ook vliegtuigen zijn in actie geweest.

Engeland en Frankrijk schijnen de Kerstdagen te hebben benut om eens op te tellen hoe groot hun verliezen zijn in deze oorlog. Engeland staat aan de spits met bijna drie duizend mensen, waarvan verreweg het grootste deel marinemensen; Frankrijk telt slechts 1400 doden.

Dan hebben natuurlijk de verschillende legeraanvoerders en ook Koning George mooie Kerstboodschappen voorgelezen en Engeland heeft verder een aardig Kerstcadeau gekregen in de aanvoer van het eerste contingent Australiërs, vooral vliegeniers om aan de oorlog deel te nemen.

Maar het meest belangrijke bericht is wel de zending van een speciale gezant naar het Vaticaan door President Roosevelt.

Deze Heer Myron Taylor 'n lid van de United Steel is de particuliere vertegenwoordiger van President Roosevelt, niet van de Ver. Staten dus en heeft voor Z.H. de Paus in een persoonlijk chrijven van de president zijn doel ontvouwd, n.l. wanneer na deze oorlog de vrede zal moeten worden vastgesteld, aldus de president, dan zal het noodzakelijk zijn dat de godsdiensten die de zelfde gemeenschappelijke God aanbidden, daarin ook hun stem zullen laten horen.

In zijn antwoord heeft Z.H. de Paus zijn bijzondere vreugde uitgedrukt over deze daad van President Roosevelt en dit gezantschap genoemd de schoonste Kerstgave, welke hij had kunnen ontvangen.

In zijn Kersttoespraak aan de Kardinalen heeft Z.H. de Paus dit jaar een beroep gedaan aan de volkeren, om de voorwaarden te formuleren voor een eerlijke vrede voor allen.

De Paus zelf geeft deze voorwaarden:

1°. Een garantie voor het bestaan en de onafhankelijkheid voor alle staten.
2°. Alle landen te bevrijden van de slavernij der bewapening.
3°. Een reorganisatie van de internationale instellingen.
4°. De gerechtvaardigde eisen der minderheden te voldoen.
5°. Het getrouw nakomen door de leiders van de internationale overeenkomsten.

Tenslotte deed Z.H. een scherpe aanval op de houding van Rusland ten opzichte van Finland.

De daad van President Roosevelt toont weer voor de zoveelste maal de geweldige morele macht, welke er uitgaat van het Vaticaan. Dit is thans de 39ste vertegenwoordiger bij de H. Stoel. En thans zijn alle grote beschaafde landen er vertegenwoordigd.

En deze daad van President Roosevelt verhoogt wel in het bijzonder de tragiek van ons arme Nederland, waar juist in de laatste weken nog weer eens debatten hebben plaats gevonden over de vraag, of het niet tijd werd om het Nederlandse gezantschap bij het Vaticaan weer eens te herstellen. Maar al is Nederland lang geen protestantse natie meer en het misschien nooit geweest, anti-papistisch is het wel en met al de droevige aankleve van dien. Het Anglicaanse Engeland, het Nazi Duitsland, wat de katholieken zozeer vervolgt, hebben wel hun gezanten bij het Vaticaan en zouden ze zeker niet handhaven, wanneer ze er geen geweldig groot politiek belang in zagen. En zo zijn verder alle landen van Europa bij het Vaticaan vertegenwoordigd, behalve de zo goed als uitsluitend protestantse scandinavische Staten en het bolsjewistische Rusland.

Men schettert in Nederland nog al eens graag met de leuze: „waarin een klein land groot kan zijn". Maar in het antipapisme is en blijft het allermieserigst benepen. Waar een 39 Staten allen groter als Nederland en daaronder alle grootmachten der wereld bij het Vaticaan vertegenwoordigd zijn, daar valt het natuurlijk niet op dat die lage landen aan de zee niet vertegenwoordigd zijn. Ze kunnen gemist worden als Nederland zelf van mening is, dat het daar geen belangen heeft, nu of bij de komende vredesconferentie.

Des te meer blijkt ook weer jaar op jaar de grote kortzichtigheid van de Nederlandse antipapistische politiek om in het jaar 1925 het gezantschap bij het Vaticaan te laten vallen, omdat vooral in de jaren na de oorlog de invloed van de Kath. Kerk geweldig is toegenomen.

En nu willen we niet spreken over landen met een meerderheid of grote minderheid katholieke bevolking. Maar we willen eens in deze de historie geven van het niet-katholieke Engeland.

De vredespogingen, door Paus Benedictus XV in de loop van de Wereldoorlog aangewend, vonden daar weinig bijval, aangezien zij niet strookten met het oorlogsdoel, dat de Geallieerden zich gesteld hadden. Zij werden dus op de hoffelijkste wijze omzeild. Tien jaren daarvoor zouden zij ontvangen zijn met het grootste wantrouwen, als een tegen Engeland gerichte „Paapse samenzwering". In 1917 evenwel was elk neutraal ingrijpen de Engelsen onaangenaam en zo elke Pauselijke actie daar een krachtiger reactie uitlokte dan bemiddelingspogingen van andere neutrale zijde, dan was dit uitsluitend hieraan toe te schrijven, dat men het Vaticaan erkende als de grootste „neutrale" macht ter wereld. Het was niet het Vaticaan, waartegen zich Engelands bezwaren richtten, want voor het eerst sinds de Hervorming werd daar alles in het werk gesteld om de morele steun van Rome te verwerven.

Eerst na de oorlog bleek duidelijk hoezeer het morele prestige van het Vaticaan toegenomen was. Wij beweren niet, dat het ooit ten volle erkend en gehuldigd is — zelfs voor zover dit mogelijk is in een overwegend Protestants land — maar de diplomatieke betrekking, ofschoon korte tijd gedeeltelijk onderbroken door het ongelukkige geschil betreffende Malta, bleven voortreffelijk, en kregen in later jaren voor Engeland zelfs een toenemende betekenis.

Dit zou niet mogelijk geweest zijn zonder een krachtige wederopleving van het prestige der Katholieke Kerk en der Katholieke gemeenschap in Engeland zelf, want het is vooral daarvan, dat de waardering van het Vaticaanse beleid afhangt.

Gedurende de wereldoorlog boezemden Engelands katholieke leiders het algemeen Britse publiek onbeperkt vertrouwen in. Vóór 1914 was het vooroordeel, volgens hetwelk een katholiek onmogelijk een goed Engelsman kon zijn, wijd verbreid. Gedurende de oorlogsjaren daarentegen ontdekte men, dat, terwijl Anglikaanse en andere protestantse leiders de wonderlijkste bokkesprongen konden maken, katholieke bisschoppen en katholieke geestelijken steeds op het juiste ogenblik het juiste woord spraken, dat insloeg niet alleen in de harten van hun eigen geloofsgenoten, maar in die van het volk.

Alle stromingen waren vertegenwoordigd in de Anglikaanse kerk, die er in het geheel geen internationale ethiek op na scheen te houden. Sommige bisschoppen waren verkapt of openlijk pro-Duits of défaitistisch; anderen waren op het on-Christelijke af anti-Duits. Sommigen waren de pleitbezorgers van een uiterst pacifisme, dat gelijk stond aan algehele capitulatie; anderen schenen doodslag als de grootste Christelijke deugd te beschouwen.

De katholieke leiders spraken minder in het openbaar, maar wanneer zij spraken, dan ontpopten zij zich ook als de geestelijke leiders van het gehele volk. Zij stelden nooit teleur. Als zij gesproken hadden, dan wisten de Christenen, dat het goed was patriot en de patriotten dat het goed was Christen te zijn, niet omdat kardinaal Bourne of deze of gene katholieke

aartsbisschop of bisschop het zeide, maar omdat zij het allen zeiden op grond van éénzelfde ethiek en éénzelfde moraal. Het katholicisme scheen steeds tot één-en-dezelfde conclusie te voeren met betrekking tot de grote oorlogsproblemen en het was een conclusie, welke een eind maakte aan alle twijfel in het Christelijk geweten. De ontelbare conclusies van Anglikanen en andere protestantse leiders daarentegen deden twijfel en verwarring ontstaan; vaak twijfel aan rechtschapenheid van het doel, waarvoor Engeland streed; niet minder vaak twijfel aan de rechtschapenheid van de kerk, die verwarring veroorzaakte, in plaats van rust en zekerheid te schenken.

In de grote nationale crises, welke zich in de loop van de twintig jaren na de wereldoorlog voordeden, waren het ook steeds opnieuw de hoofden der Katholieke Kerk in Engeland, die werkelijk leiding gaven, terwijl Anglikaanse aartsbisschoppen, bisschoppen en proosten óf jammerlijk in gebreke bleven, óf door de onderlinge tegenstrijdigheid hunner preken en verklaringen niets dan verwarring stichtten. Het treffendste voorbeeld hiervan bood wellicht de grote algemene staking van Mei 1926, welke den toenmaligen aartbisschop van Canterbury, dr. Davidson, volkomen van streek bracht, terwijl kardinaal Bourne op grond van het goddelijk recht de staking wegens haar revolutionnair karakter veroordeelde, en wel in enkele gebeeldhouwde zinnen, waarin voor heel het Engelse volk — katholiek of protestant — het Christelijke standpunt op onweerlegbare wijze vervat was.

Het toenemende katholieke prestige is dus niet alleen te danken aan de wijsheid der katholieke leiders, maar ook aan de onmacht der protestantse kerken om in tijd van crisis (en zelf in tijd van niet-crisis!) werkelijk leiding te geven.

De eerste Encycliek van Paus Pius XII had in Engeland een „goede pers" en niet alleen omdat zij een veroordeling inhoudt van die nazi-leerstellingen, tegen welker praktijk Engeland de strijd aangebonden heeft.

Kenmerkend — en in scherpe tegenstelling met de reacties, welke men gedurende de vorige oorlog kon waarnemen — is, dat de „Times" erkent, dat „enige van 's Pausen verstandigste waarschuwingen, geuit tegen het slot der Encycliek, door ons allen ter harte genomen kunnen worden". En het blad citeert die zinnen, waarin de Heilige Vader er voor waarschuwt, dat „het uur der overwinning ook een uur van verleiding is", en waarin hij er toe aanmaant, dat de toekomstige vredesverdragen ingegeven zullen zijn door rechtvaardigheid", opdat „betreurenswaardige herhaling van oude en nieuwe dwalingen voorkomen worde".

Zo is Rome weder in deze tijd de enige neutrale morele grootmacht, welke aan de wereld de ethische beginselen voorlegt zonder welke een strijd, hoe rechtvaardig deze ook zijn mag voor het gevoel, onrechtvaardig zijn kan voor het geweten.

Van niet-katholieke zijde is men ook ditmaal weder in gebreke gebleven een oorlogsethiek voor te houden.

Sommige kerken staan vooraan in een actie ten gunste van vrede tot bijna iedere prijs, andere geestelijke leiders roepen op tot een kruistocht tegen het Hitlerisme De aartsbisschop van Canterbury heeft in de eerste oorlogsmaand een door de radio verspreide preek gehouden, welke bijna pro-Duits aandeed en het publiek in de grootste verwarring bracht; de aartsbisschop van York hield enige weken later een preek, waarin hij een lijnrecht, tegenovergesteld standpunt innam.

En enkele weken later preekte in de Westminster Abbey, welke men de St. Pieterskerk van het Anglikanisme zou mogen noemen, niemand minder dan dr. Hewlett Johnson, de Proost van Canterbury, om het volk van Londen te vertellen, dat de Russische revolutie een „geestelijke' beweging geweest is.

„Zou het u schokken", zo vroeg hij, „indien ik u zeg, dat naar mijn mening door zekere dingen, die in Rusland gebeurd zijn, de standaard der rechtvaardigheid hoger gehesen is? Communisme heeft de essentiële vorm hersteld van het geloof in God, een vorm, welke het georganiseerde Christendom, gelijk het thans is, grotendeels mist".

Aldus sprak, neen preekte, een van de hoogste waardigheidsbekleders der Anglikaanse kerk! Het Russische communisme, dat Gods bestaan volkomen ontkent, heeft de „essentiële vorm van het geloof in God hersteld".

Is het te verwonderen, dat wanneer de volken in tijd van nationale of internationale crisis behoefte voelen aan gewetensleiding, zij met verlangen uitzien naar uitspraken van Rome?

En dit is dan ook de betekenis van Roosevelts gezantschap, bij het Vaticaan.

Men dooft de zon niet uit door zich te laten blinddoeken.

Weinig tegelijk willen bereiken, maar het met alle geweld willen, ziedaar het geheim van de overwinning.

Wie zijn waarde zoekt in uiterlijkheden, bewijst en erkent de geringheid van zijn innerlijke waarde.

Er zijn mensen, die slechts daar hun deelneming betonen, waar iets te delen en nemen is.

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

BEZOEK AAN DE MAGINOT-LINIE.

Honderdduizenden Franse soldaten bivakkeren thans vijftig en zestig meter diep onder de grond en aanschouwen slechts van tijd tot tijd het daglicht:

In de afgelopen weken zijn in de bladen reeds uitgebreide artikelen over de grenswal van Frankrijk verschenen. Toch zal het den lezers ongetwijfeld interesseren, het relaas te vernemen van een Un.-Press-correspondent, die met enige andere Amerikaanse verslaggevers op uitnodiging van de Franse militaire autoriteiten dezer dagen een volledig vestingwerk van de Maginot-linie heeft bezocht.

Al mag ik geen namen noemen, zo vangt deze correspondent zijn verslag aan, ik kan toch wel zeggen, dat de bedoelde fortificatie een van de weinige natuurlijke corridors tussen Frankrijk en Duitsland beheerst.

Van boven zijn de vestingwerken van de Maginot-linie volkomen onzichtbaar. De Fransen, die zich altijd meesters hebben getoond in de kunst van camoufleren, hebben op dit gebied sedert de wereldoorlog enorme vorderingen gemaakt. (De Duitse bunkers, die ik aan gene zijde van het niemandsland zag, zijn dikwijls als boerenwoningen beschilderd en van deuren en vensters voorzien; er zijn echter vrijwel geen boerenhuisjes, die vlakke daken en afgeronde hoeken hebben).

De werken van de Maginot-linie zijn zó geconstrueerd, dat zij geheel aan het heuvelland zijn aangepast, waarin zij zijn gelegen.

Om het gevaar van een vijandelijke inval te verhinderen, bezitten zij slechts één enkele ingang, die wij eerst na een ongeveer acht honderd meter lange weg tussen tankvallen en prikkeldraadversperringen bereikten. Aan beide zijden van de ingang dreigen machinegeweren en tankafweerkanonnen, welke — dit is een speciaal geheim van de Maginot-linie — in een oogwenk kunnen worden verwisseld, zodat de commandant van de vesting iedere aanval op geëigende wijze kan weerstaan. Door twee hefbomen in werking te stellen kunnen bijv. tankafweerkanonnen door mitrailleurs vervangen worden en de gehele operatie duurt maar vijftien seconden.

Binnen de vestingingang vonden wij een hellend vlak, dat ons dertig meter diep op het niveau van de hoofdgalerij van de vesting bracht. Daar bevindt zich een volledige, door Dieselmotoren gedreven krachtinstallatie, die de stroom voor de verlichting, verwarming en ventilatie alsmede voor de keukens en voor het smalspoornet levert, waarop het geschut wordt voortbewogen en de munitie vervoerd wordt.

De voorraden ruwe olie in deze vestingwerken zijn zó omvangrijk, dat de verschillende machines gedurende een half jaar zonder onderbreking kunnen werken. De levensmiddelenvoorraden in de koelkasten zijn voor nog langere tijd toereikend en de munivoorraden stellen zo'n vestingwerk in staat, een heel jaar lang te vuren.

Mocht de electrische installatie defect raken, dan zijn voorzorgsmaatregelen getroffen voor noodverlicht; de ventilatie- en verwarmingsinstallaties functionneren zo goed, dat verkoudheid onder Maginottroepen vrijwel niet voorkomt.

De soldaten hebben overigens geen gasmaskers nodig. Dringt er gifgas binnen, dan stellen automatische detectors zulks vast en brengen de apparaten, welke de werking van het gifgas opheffen, in beweging.

Het geschut kan zowel met electrische kracht als met de hand gericht, geladen en afgevuurd worden. Een defect aan de krachtinstallatie stoort de artilleristische manoeuvres niet, daar een zorgvuldig uitgebalanceerd systeem van gewichten het een enkelen soldaat mogelijk maakt, door druk op een hefboom gehele batterijen zwaar geschut omhoog te brengen of te laten zakken.

De toevoer van munitie naar het geschut geschiedt met electrisch gedreven wagens, die echter ten allen tijde ook met de hand kunnen worden verplaatst.

Zodra een projectiel is afgevuurd, valt de lege kardoes achter het geschut op de grond, rolt dan over een glijbaan en valt ten slotte in een kist, om later naar grootte gesorteerd te worden.

De batterij-officier zit in een klein kamertje, dat slechts anderhalve meter lang en breed is, en heeft geen uitzicht op het terrein. Hij geeft zijn bevelen overeenkomstig de telefonische berichten van de waarnemingsofficieren, die van pantserkoepels uit de bewegingen van den vijand observeren.

Wat mij als ouden infanterist uit de wereldoorlog vooral trof, was de afwezigheid van elk verkeer achter de frontlinie. Ook op Duits gebied, slechts twee honderd meter van de Duitse loopgraven, kon ik niet één enkelen Fransen soldaat ontdekken.

Ik naderde het front uit de richting van Verdun en het contrast tussen het straatbeeld van thans en dat van een en twintig jaar geleden was eenvoudigweg verrassend. Toen marcheerden wij, en ons geschut en onze overige uitrusting werden door paarden getrokken. De verkeersopstoppingen, welke zich in de wereldoorlog na 't invallen van de duisternis voordeden, liggen nog in aller herinnering: de volste straat van de wereld was zeker die van Bar-le-Duc naar Verdun, die thans „La Voie sacrée heet. Thans echter reed ik met een permis van het Franse oppercomando op zak van Parijs naar Verdun en ontmoette onder weg nog geen vijftig auto's. Op de verdere tocht van Verdun over Metz naar het front zag ik eveneens zo goed als geen verkeer en desniettemin staan drie en een half millioen Franse soldaten aan dit front, die wat hun bevoorrading en proviandering betreft allen op het achterland zijn aangewezen.

INTERVIEW MET THERESIA NEUMANN.

Een dezer dagen verleende Theresia Neumann een interview aan een correspondent van een Amerikaans blad, naar aanleiding van de berichten, welke in sommige bladen verschenen over haar dood, haar belangstelling in politieke zaken, en haar voorspellingen in de toekomst. Theresia glimlachte over al deze verhalen en verklaarde, dat er totaal niets van waar was. Zij is niet dood, en bemoeit zich in het geheel niet met politiek.

Toen na het uitbreken van de oorlog, de Duitse regering met de rantsoenering van de levensmiddelen begon, liet zij de plaatselijke Nazi-bestuurders weten, dat zij geen bonnen behoefde te hebben voor brood, boter, eieren en vlees, wijl zij geen voedsel tot zich nam.

De Heilige Communie is niet alleen haar geestelijk, doch ook haar lichamelijk voedsel.

Theresia Neumann leeft voortdurend in lichamelijke en geestelijke smarten. In het bijzonder lijdt zij hevig aan de wondetekenen in haar handen en voeten, hoofd en zijde. De laatste tijd wordt zij bovendien nog gekweld door een zware koude, gepaard gaande met hevige hoofdpijnen en rheumatiek. Het grootste gedeelte van de dag, brengt zij door in gebed en overweging terwijl zij het overige gedeelte besteedt met het schrijven van talrijke brieven ter beantwoording van de velen welke zij uit het buitenland ontvangt.

Komen er bezoekers, dan ontvangt zij ze hartelijk en onderhoudt zich levendig met hen.

Tegenwoordig komen er weinig bezoekers in het bescheiden huis van haar vader. De oorlog belet immers velen, welke belang in haar merkwaardig leven stellen haar te gaan bezoeken, daar het reizen zeer bemoeilijkt wordt.

Bovendien heeft de Bisschop van haar diocees haar verzocht, alleen die bezoekers toe te laten, welke om zeer bijzondere redenen komen.

Pater Joseph Naber, de pastoor van haar parochie, verklaarde uitdrukkelijk, dat Theresia zich geheel niet bezig houdt met politieke zaken en dat zij absoluut niets over de toekomst voorspeld heeft.

Integendeel, vertelde de pastoor, dat Theresia in een van haar visioenen werd medegedeeld, dat zij niet moest trachten de toekomst te ontsluieren, maar dat zij zich in alle dingen blindelings moest overgeven aan de Goddelijke leiding.

Sinds 1926 krijgt Theresia ieder jaar driemaal een visioen van de Heilige Theresia van het Kindje Jesus. Tijdens het laatste visioen op 3 October van dit jaar, zei de Heilige Theresia tot haar: „Doe je plicht en bekommer je niet om wat er gebeuren gaat".

Haar pastoor ontkende ook de geruchten, welke de ronde doen alsof Theresia niet genegen zou zijn zich aan een nauwgezet onderzoek te onderwerpen betreffende de waarheid van het zonder voedsel leven.

De Congregatie van het Heilig Officie vroeg twee jaar geleden haar toestemming om tot zulk een onderzoek over te gaan. Zij stemde daar in dadelijk toe en bevestigde dit schriftelijk.

Haar vader stelde echter bepaalde voorwaarden, waar onder hij toestemming wilde verlenen, daar zijn dochter van zijn huis moest worden weggevoerd ter onderzoek. Tot nu toe hebben de Kerkelijke autoriteiten er niet verder meer op aangedrongen, dat dit onderzoek zou plaats hebben. Het is algemeen bekend, dat zij zich geheel aan de richtlijnen van de Duitse Kerkelijke Overheden houdt en dat zij in alles haar Bisschop gehoorzaamt.

Onlangs nog bezocht Kardinaal Michael Faulhaber, Aartsbisschop van München, Theresia aan haar ziekbed en onderhield zich geruime tijd met haar.

Ver van het gewoel der wereld, leeft Theresia Neumann in haar landelijk dorpje en bidt zij en lijdt zij voor alle mensen, van welk land dan ook. Wij behoeven er natuurlijk niet te twijfelen of in deze dagen zal haar gebed wel in het bijzonder opgedragen worden ter verkrijging van een rechtvaardige vrede.

HERINNERINGEN AAN DE JEUGD Z. H. PIUS XII.

Wat de vroegere leermeester vertelt....

Een redacteur van de „Osservatore Romano" heeft een bezoek gebracht aan Professor A. Neviani, die in reeds lang vervlogen jaren de leermeester is geweest van den jongen Eugenio Pacelli, den thans roemrijk regerenden Paus die onder de naam van Pius XII de Kerk Gods bestuurt.

Prof. A. Neviani is de enige leermeester van Eugenio Pacelli, die nog in leven is. Bij de plechtige audiëntie, die de H. Vader enige tijd geleden verleend heeft aan de professoren en leerlingen van het „Lyceum Visconti", waar de H. Vader zelf nog gestudeerd heeft, kon deze professor wegens zijn vergevorderde leeftijd niet meer tegenwoordig zijn. De H. Vader heeft echter na het aanvaarden van het Pontificaat verschillende malen blijk gegeven van zijn grote hoogachting voor professor Neviani. Professor Neviani, die 82 jaar oud is, doctoreerde in zijn geboortestad Bologna in de natuurwetenschappen op 27 jarige leeftijd. Na enkele jaren les te hebben gegeven aan het Koninklijk Lyceum in Florence, werd hij in 1892 overgeplaatst naar het Lyceum „Visconti" in Rome, waar hij 35 jaar blijven zou. In de eerste twee jaar van zijn verblijf aan dit laatste lyceum telde hij onder zijn leerlingen de jeugdige Eugenio Pacelli, die 45 jaar later de Stoel van Sint Petrus zou gaan innemen.

De dag van de Pauskeuze was voor den ouden professor een gloriedag, en een van de eerste gelukwensen die de H. Vader van die dag ontving, was een telegram van Professor Neviani, waarin deze zijn oud-leerling feliciteerde met de hoogste waardigheid die aan een mensen-kind ten deel kan vallen.

Professor Neviani kan zich nog goed voorstellen, hoe hij zijn oud-leerling aantrof op dit lyceum, waar een strenge, bijna militaire tucht heerste.

Eugenio Pacelli had als jongeman reeds een voornaam uiterlijk; hij was slank en lang, hij zat op de tweede bank in de aula. Door de vele wijzigingen in de aula, waar destijds een door prof. Neviani ingericht Natuurhistorisch kabinet ondergebracht is, is de bank van Pacelli en de juiste plaats niet meer aan te wijzen. De jonge Pacelli onderscheidde zich door zijn scherpzinnig verstand, zijn ijver en zijn gevoel voor discipline.

Professor Della Giovanna was op dit Lyceum, zo vertelt prof. Neviani ons met delicate bescheidenheid, de eigenlijke vormer van het karakter van Eugenio Pacelli.

Wat zou hij trots kunnen zijn, als hij nog in leven was, en het succes van zijn oud-leerling kon zien!

Op voorstel van den huidigen President van het Visconti-Lyceum zal prof. Neviani binnenkort een publicatie in het licht geven, getiteld: „Het onderwijs in de Natuurwetenschappen op het Visconti-Lyceum"; daarin zal hij enkele episodes vertellen, die hij zich nog herinneren kan uit de jeugdjaren van Eugenio Pacelli.

Een van deze episodes wil Professor Neviani ons nog mededelen:

Professor Della Giovanna was gewoon, zijn studenten van tijdt tot tijd zelf een opstel te laten voorlezen in de klas. Toen hij eens Pacelli hiervoor had aangewezen, begon deze met veel kennis van zaken een opstel voor te lezen over de grote figuur en de leer van den H. Augustinus. Zijn klasgenoten hadden niet gedacht, dat hij dit onderwerp kiezen zou, en terwijl Eugenio Pacelli aan het voorlezen was, staken zij hun verbazing over het feit, dat hij dit onderwerp had aangedurfd, niet onder stoelen of banken.

Plotseling hield Pacelli met lezen op, richtte zich tot zijn klasgenoten en sprak zijn verbazing uit over hun houding. Openlijk verklaarde hij, dat het een teken was van hun geringe kennis over het genie van St. Augustinus.

De leraar kwam bij het debat tussenbeide en zeide aan Eugenio Pacelli, dat aan den leraar het recht toekwam om hen, die geinterrumpeerd hadden, tot de orde te roepen.

Maar het voorval zelf droeg ertoe bij, dat de uitmuntende leerling zich om zij dappere verdediging mocht verheugen in de achting van leraren en klasgenoten.

OORLOGSBEZWAARLIJKHEDEN.

De neutralen zijn op het moment nog het meest de dupe van de oorlog, die voorlopig de naam van de „Stille" verdient. Over en weer torpederen de vijanden wel malkanders schepen en verklaren ze prijs of brengen ze op. Maar dit is nu eenmaal het risico van de oorlog. Moeten ze zelf weten. Maar ondertussen is het allesbehalve aangenaam voor de neutralen om in de Downs op het ijskoude winterwater op de gloeiende kolen des ongeduld te moeten blijven zitten — de beeldspraak is weliswaar op het glibberige pad, maar mentaal juist! — en is het nog minder aangenaam, dat de oorlogvoerenden allerlei nuttige en noodzakelijke en prettige zaken, die de neutralen even hard nodig hebben als de oorlogvoerenden, eenvoudig tot contrabande verklaren.

De arme neutralen moeten trots Oranje- en anderkleurige boeken het gelaten aanzien, dat hun post wordt onderzocht en opgehouden en dat het befaamde „mare librum" een hoogopschuimende bron van onvrije chicanes is geworden. Waar de oorlogvoerenden als officiële instanties zich met alles bemoeien, kunnen de onofficiële oorlogvoerende onderdanen kwalijk achterblijven. Daar kunnen allerlei zakenrelaties van meespreken. De bemoeiziekte gaat bij alle partijen over de schreef. De meeste voorbeelden blijven verborgen. Onlangs kwam er een Duits staaltje aan het licht. Maar het staaltje is heus niet specifiek Duits. Alle belligerenten bezondigen zich. Het Duitse staaltje betreft — straatbordjes. Zuid-Slavische kooplieden, bewoners van de Poincaré- en Clemenceaustraat te Belgrado, ontvingen onlangs brieven van hun Duitse handelsrelaties, waarin doodernstig per P.S. werd gevraagd: „Hoe is het mogelijk, dat de Poincaréstraat en de Clemenceaustraat te Belgrado nog bestaan? Het zou aanbeveling verdienen, deze namen met spoed te vervangen, Poincaré was een grote vijand van Duitsland. Het behoud van die naam voor een straat is een onvriendelijke daad. De naam Clemenceau is nog erger, want hij heeft gezegd, dat er 40 millioen Duitsers te veel zijn. Het is ons onaangenaam, deze namen in onze adressen te moeten schrijven".

Er is enige vrolijkheid te Belgrado over dit postscriptum geweest. Ten onrechte, onze Zuid-Slavische medeneutralen zullen er goed aan doen, aan de gegeven wenk subiet gevolg te geven, willen ze ter zake niet ten gronde gaan. De armen der oorlogvoerenden kunnen de neutralen zo dodelijk verliefd omhelzen! Eén ding begrijpen we maar niet: de „Pariserplatz" te Berlijn schijnt na 1870—1871, na 1914—1918 ook nog 1939 en volgende jaren te zullen overleven!

DE AARTSBISSCHOP VAN WENEN.

Kardinaal Innitzer, aartsbisschop van Wenen, is weer eens het voorwerp geweest van de haat der Nazibewindhebbers. Hij werd aan een langdurig en streng verhoor onderworpen, doch men vond, ondanks dat men het zo graag wilde, geen schuld in hem.

Zijn secretaris echter, Mgr. Weinbacher, werd gevangen genomen. Terzelfder tijd arresteerde de geheime politie de bekende predikant pater Georges Bichlmaier S.J. en de heer Erwin Hesse, hoofd van de gezamelijke katholieke studenten verenigingen.

Dat de vervolging van het Katholicisme in het vroegere Oostenrijk nog lang niet is opgehouden, blijkt wel hieruit, dat in de afgelopen maand meer dan 200 priesters zijn verbannen en gevangen gezet.

Bovendien worden de kloosters en liefdadige instelligen zodanig in zware belastingen aangeslagen, dat zij gedwongen worden te sluiten en hun liefdadigheid te stoppen, als zij daaraan voldoen willen.

De Nazi-leiders vermijden het echter ruchtbaarheid te geven aan hun maatregelen. Zij vrezen de publieke opinie en geven er de voorkeur aan in het geheim de Kerk te vernietigen. Zij vrezen martelaren.

STATEN VAN CURAÇAO.

Zitting op Donderdag, den 28sten December 1939, des avonds te 8 uur.

TE BEHANDELEN ONDERWERPEN:

1o. Ingekomen stukken.
2o. Ontwerp-landsverordening tot wijziging van het Curaçaosch Wetboek van Burgelijke Rechtsvordering (1939-1940 19).
3o. Ontwerp-landsverordening waarbij wordt ingesteld een fonds voor bestrijding van uitgaven, welke rechtstreeks verband houden met de buitengewone tijdsomstandigheden, voorzoover deze uitgaven niet uit de gewone middelen kunnen worden bestreden (1939 1940-36).
4o. 3de Suppletoire begrooting (1939-1940-37)

DE GRIFFIER,

G. J. Ferguson.

CAMERLENGO VAN DE KATHOLIEKE KERK.

In het consistorie van 11 December l.l. welke in het Vaticaan gehouden werd, benoemde Paus Pius XII kardinaal Lorenso Lauri tot Camerlengo van de Heilige Roomse Kerk.

Kardinaal Lauri is hierdoor aangewezen tot administratief hoofd van de Kerk gedurende de tijd, welke er verloopt tussen de dood van den Paus en de verkiezing van zijn opvolger. Deze post werd tijdens het pontificaat van Pius XI z.g. bekleed door Kardinaal Pacelli, de tegenwoordige Paus.

In het consistorie werden eveneens 13 nieuwe bisschoppen benoemd. Mgr. Spellmann, aartsbisschop van New York ontving het pallium en werd aangesteld tot leger- en vlootbisschop als opvolger van wijlen kardinaal Patrick Hayes. Hij kreeg tot wijbisschop Mgr. O'Hara, die uitgebreide relaties heeft in Zuid-Amerika. Dit jaar nog was hij President Roosevelt's afgevaardigde naar de algemene Amerikaanse Conferentie te Lima in Peru.

Bovendien werd nog de canonisatie goedgekeurd van de Zalige Maria di Santa Euprasia Pelletier, stichteres van de Zusters van de Goede Herder, en van de Zalige Gemma Galgani, bekend als de Maagd van Lucca.

Zelfvoldaanheid is een onkruid, dat het weligst tiert op de schraalste bodem.

Hoe meer onze eigen gedachten vervuld worden door de gedachten van God, des te meer groeit de mens uit boven de beperktheid van zijn eigen ik.

De mens, die weet, dat heel zijn leven ingehuld is in Gods liefde en goedheid, wil liefde en goedheid verder geven. Hij weet, dat hij tot God niet „Vader" mag zeggen, zonder alle mensen „Broeder of zuster" te noemen.

Hij leert van den gevenden God het geven en van den barmhartigen God, het erbarmen met ieder, die door schuld en zonden zijn eigen leven arm en beklagenswaardig maakt.

Wie Gods kind wil zijn, moet evenals Christus zeggen: „Ik ben niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, niet om te oordelen, maar om te redden".

Wen 's avonds de sterren heur zilveren licht
Doen schijnen omlaag in de golven,
Dan is het, als lag er in 't harte der zee
Een hemel vol sterren bedolven.
O lag onze ziele zo open voor 't licht,

Dat God op ons neder doet dalen,
Hoe zou dra in deugden er prijken Gods beeld,
Waarbij zelfs geen zonne kan halen.

De oneindige liefde van God is algemeen, doch tevens particulier en in haar geheel voor ieder in het bijzonder: onverdeeld in al haar volheid.

Dat volgt uit Gods oneindige volmaaktheid welke geen verdelen toelaat, geen verdelen kent.

Om groot te zijn in het grote, hebben de meesten van ons geen gelegenheid; de grootheid in het kleine valt onder een ieders bereik.

CURACAO

OFFICIELE BEKENDMAKINGEN.

Overplaatsingen:

A. H. de Windt, tijdl. schrijver op het bureau van de burgerlijke stand en het bevolkingsregister op Aruba; als zodanig naar Curaçao; datum ingang 23 December 1939.

A. M. Arends, tijdl. schrijver op het bureau van de burgerlijke stand en het bevolkingsregister op Curaçao; als zodanig naar Aruba, datum ingang 23 December 1939.

Mej. G. K. L. Gibbes, tijdl.schrijfster ter Inspectie van het Onderwijs; van Curaçao naar Aruba en werkzaamgesteld ten Gezaghebberskantore aldaar; datum ingang 10 Januari 1940.

Waarneming:

Mr. W. B. J. Aberson, lid van het Hof van Justitie, is aangewezen om de betrekking van rechter in het kantongerecht op de Bovenwindse eilanden gedurende het tijdvak 15 Januari tot 30 Juni 1940 waar te nemen.

Eervol ontslag aan:

Mej. V. V. Ruiz, klerk op het Gezaghebberskantoor te Aruba: op eigen verzoek; datum ingang: 1 Januari 1940.

Mej. F. D. Faulborn, tijdl. schrijfster op het hulppostkantoor te St. Nicolaas op Aruba; op eigen verzoek.

Benoeming:

R. E. Polak, tot tijdl. schrijver en werkzaam gesteld op het hulppostkantoor te St. Nicolaas op Aruba.

Bevordering:

G. C. Sprockel, tijdl. schrijver werkzaam ter Griffie van het Hof van Justitie alhier; tot tijdl. klerk.

De wnd. Gouvernements-Secretaris,
R. Boskaljon.

K
KRO
O

NEDERLANDS WERELDPROGRAMMA.
Zondag, 31 December 1939.
01.25 — 0.25 uur G.M.T.
Via P.C.J. Golfl. 31.28 m.

1. Wilhelmus — Opening
2. Gramofoonmuziek
3. „Oud en Nieuw" door Pater Lr. J. Dito O.P.
4. Gramofoonmuziek
5. De Wereld in Vogelvlucht en Van en Voor de Missiepost door Paul de Waart
6. Eventueel Vaderlandse Kroniek
7. Gramofoonmuziek

KOLONIALE UITZENDING.
14.05 — 15.05 uur G.M.T.
Via P.C.J. Golflengte 19.71 m.

1. Mars
2. „Oud en Nieuw" door Pater Lr. J. Dito O.P.
3. Gramofoonmuziek
4. De Wereld in Vogelvlucht en Van en Voor de Missiepost door Paul de Waart
5. Eventueel Vaderlandse Kroniek
6. Gramofoonmuziek.

FONDSENVORMING.

In de memorie van anwoord, landsverordening, waarbij wordt ingesteld een fonds voor bestrijding van uitgaven, welke rechtstreeks verband houden met de buitengewone tijdsomstandigheden, voor zover deze uitgaven niet uit de gewone middelen kunnen worden bestreden, lezen we:

Het ontwerp mag niet beschouwd worden als het resultaat van de in de memorie van antwoord op de tweede suppletoire begroting 1939 toegezegde bestudering van de mogelijkheid om een gedeelte van het batig slot over enig dienstjaar over te boeken naar een volgend dienstjaar of te reserveren voor bijzondere doeleinden. De bestudering van die mogelijkheid heeft vooralsnog geen ander resultaat opgeleverd, dan dat die overboeking en reservering moet geacht worden in strijd te zijn met de bestaande comptabiliteitsvoorschriften, welke niet toelaten, dat van de geldmiddelen bedragen worden afgezonderd en buiten de begroting gebracht.

Op grond van het vorenstaande meent het Bestuur zich niet te mogen verenigen met de door de Staten voorgestelde wijzigingen van het ontwerp, welke beogen blijvend gelden af te zonderen en buiten de begroting te brengen.

Het Bestuur heeft gemeend de doelstelling van het fonds nadrukkelijk te moeten beperken tot de bestrijding van uitgaven, welke rechtstreeks verband houden met de buitengewone omstandigheden voorzover deze uitgaven niet uit de gewone middelen kunnen worden bestreden. Door deze beperking wordt een waarborg geschapen, dat de gelden van het fonds zoveel mogelijk gereserveerd blijven hetzij ten behoeve van het pensioenfonds en de begroting van het dienstjaar volgend op dat, waarin de begrotingsrekening wordt vastgesteld, hetzij ten bate van een ander doel indien zulks mogelijk blijkt.

IN DANK ONTVINGEN WIJ:

Van de N.I.G.M. een zeer mooie artistieke maandkalender.

Van E. & G. Martijn, een Dubonnetasbak en een zakagenda.

Van Mr. E. Moreno Brandao een mooie kalender van de Tide Water Assoc. Oil Company (Veedol).

EEN GROTE FANCY-FAIR IN HET VOORJAAR.

De door het comité voor de gemobiliseerden in het leven geroepen Fancy-Fair commissie heeft nu het volgende bestuur gekozen:

Mejuffrouw W. J. E. Wouters, Erevoorzitster; Mevrouw E. Groote-van Ammers, Voorzitster; Mevrouw M. van Eyk-Verryden, Onder-voorzitster; Mevrouw L. J. Küp-Goemans, 1e Secretaresse; Mevrouw A. M. G. Franke-Cramerus, 2e Secretaresse; Mevrouw M. Henriquez-Alvarez Correa, Penningmeesteresse; Mejuffrouw Fl. Hellmund, Commissaresse; Mejuffrouw M. Schrils, Commissaresse.

Het plan is in het a.s voorjaar een grote Fancy-Fair te houden, waarvan de opbrengst afgedragen zal worden aan 't financiële Comité voor de gemobiliseerden, welk Comité deze gelden zal aanwenden tot ontspanning en ontwikkeling van de gemobiliseerden.

Teneinde de Fancy-Fair zo goed mogelijk te doen slagen zullen de leden der Commisie zo spoedig mogelijk beginnen artikelen voor haar stands op de Fancy-Fair bijeen te zamelen.

Zeer welkom zijn bijv. handwerken, babykleertjes, speelgoederen, boeken, kortom alles wat op een Fancy-Fair verkocht kan worden. Toezeggingen om t.z.t. gebak, sandwiches, enz. te leveren, zullen gaarne genoteerd worden.

Heeft U niets van dien aard om af te staan, dan wordt geld natuurlijk ook gaarne in ontvangst genomen, waarvoor dan weer andere artikelen gekocht kunnen worden.

Alles kan gezonden worden aan de leden van het Bestuur ofwel per adres Clubgebouw O.&O. Scharlooweg 74a.

Wij rekenen op aller medewerking.

Met het ss. „VAN RENSSELAER", dat dd. 4 Januari 1940 alhier verwacht wordt, zullen o.m. de navolgende passagiers arriveren.

Mevrouw A. M. Bouchard, Mejuffrouw E. J. Veerkamp, Jongeheer R. W. Veerkamp, Frater H. de Groot, Frater J. du Bois. Frater V. van Vorstenbosch, Frater J. Jonkers, Frater J. van Laere, Echtp. W. J. M. van Rosmalen, Mejuffrouw B. M. Gentilomo, Mevrouw M. S. van Praag, Heer A. J. Genefaas, Heer G. J. Verbaan, Mevrouw L. Schutte en 2 kinderen, Heer D. H. van Tongeren, Heer W. H. Fokkink, Echtp. S. O. Lourens, Mevrouw A. Brandenburg, Mevrouw G. de Ries.

KERSTFEEST IN HET R. K. ZEEMANSHUIS.

Het Bestuur van het Apostolaat ter Zee heeft dit jaar wel heel bijzonder haar best gedaan om het Kerstfeest in alle opzichten te doen slagen. Reeds vroegtijdig werden er de nodige maatregelen getroffen om de schepelingen, welke met Kerstfeest op zee of in een andere haven zouden zijn, een gezellig feest te bereiden.

Verscheidene dames hebben zich beijverd met het klaarmaken van de kerstpaketten, welke bij het vertrek aan den kapitein gegeven werden, ter verdeling op Kerstdag aan de bemanning. De pakketten bestonden uit shirts ondergoed, werkbroeken, sigaren, sigaretten, dassen, etc. Alle Curaçaose boten en de Islatankers, welke op Kerstdag niet in de haven lagen, werden bedacht.

Ongetwijfeld moeten deze pakketten er toe bijgedragen hebben, dat er vreugde heerste in de harten van zo vele mannen, ver van huis en hun kameraden.

De dames, die hieraan hebben medegewerkt, hebben waarlijk een apostolisch werk verricht.

Ook de zieke schepelingen in het St. Elisabeth Hospitaal, het Sanatorium en de Thelma Kliniek mochten deel nemen in de feestvreugde, welke het Apostolaat ter Zee alle schepelingen bereiden wilde.

Het Bestuur ging de dag vóór Kerstmis rond en schonk iedere zieke een Kerstpakket. Hier werd het Apostolaat ter Zee ook het Apostolaat der Zieken.

Uiteraard echter lag het hoogtepunt der feestelijkheden in het Zeemanshuis zelf. Beneden en boven waren kerstbomen opgericht en was alles keurig opgeknapt, dank zij het onvermoeide werken van den beheerder.

Om vijf uur had in de Kapel van de Zusters van het St. Martinusgesticht de plechtige H. Nachtmis plaats. Ongeveer een honderd mannen van de marine en de schepen woonden het H. Offer bij, dat opgedragen werd door pater v.d. Meer, de aalmoezenier van het Apostolaat. Deze ochtend moet voor hen allen onvergetelijk zijn geweest.

In de heerlijk intieme kapel, welke feestelijk versierd was, waren zo vele bijeen, die gebukt gaan onder de zelfde zorgen, onder hetzelfde leed. Hun gebed kon bijna eender luiden.

Het kerstkindje kon zich wel in het bijzonder bemoeien met de noden van de zeeman.

Het gezang der Zusters was zeer mooi. Ongetwijfeld zullen de zusters veel moeiten gehad hebben om alles zo mooi te maken, maar groter dan al die moeiten is het geluk geweest, dat zij geschonken hebben.

De H. Mis was werkelijk het hoogtepunt van het Kerstfeest; zij bracht het grootste geluk.

Na de H. Mis had er een ontbijt plaats in het Zeemanshuis, waaraan ongeveer 70 schepelingen deel namen. Er heerste een opgewekte stemming en de keurig verzorgde tafel werd alle eer bewezen. Gedurende de gehele dag bleef het gezellig, was het een af- en aanlopen.

's Avonds echter was het overvol, meer dan honderdvijftig man verdrongen zich in de zaaltjes van het huis en zaten rond de kerstbomen.

Reeds om half zes waren de Duitsers gekomen met trucks, welke welwillend afgestaan waren door Openbare Werken. Om half acht begon het officiële feest. Er werd gedanst, gezongen, maar het meest van alles gelachen. Dames waren ijverig bezig met het uitdelen van versnapperingen, zoals krentebollen, koffie, oliebollen en bier.

De stemming was buitengewoon goed. Ongeveer om 9 uur ging het Bestuur er toe over om alle aanwezigen een kerstpakket uit te delen. Deze werden gretig aanvaard en stemden tot overdankbaarheid.

Het Bestuur had natuurlijk niet precies van iedere schepeling de maat kunnen nemen, zodat het voorkwam, dat een klein mannetje een nogal bijzonder grote broek ontving. Geen nood, hoor, in een ogenblik was de zaak in orde gebracht. Hij ruilde met een grote kameraad en beide waren klaar.

De opgehaalde kleren, schoenen, etc., kwamen uitstekend van pas. Sommige trokken hun spullen reeds aan en gingen als hele heren naar hun schepen terug.

De feestvreugde duude tot ongeveer half twaalf.

Al degenen, die medegewerkt hebben aan dit Kerstfeest, hebben hun loon gevonden in de vreugde dezer mensen. Zij zullen hieruit de kracht putten het Apostolaat ter Zee uit te breiden en het een home te maken voor de zeelui. Zij kunnen dit echter niet zonder de steun van buiten. Er is veel geld voor nodig. Er zijn veel te weinig donateurs. Vooral in deze tijden, dat het zeemansberoep zo moeilijk is, moet er alles gedaan worden, om hun leven iets dragelijker te maken en bovendien moet er toch meer dan ooit zorg besteed worden aan hun bovennatuurlijk leven. Dat alles kan nu eenmaal niet zonder geld.

Men is dankbaar voor de ontvangen steun, doch verdubbelt deze. Maakt propaganda, werft nieuwe donateurs. Doet ook eens iets voor den zeeman. Hebt ge afgedragen kleding, stuurt het dan, het komt alles van pas.

Het Apostolaat ter Zee is hier op Curaçao onder het huidige bestuur veel vooruitgegaan. Zij hebben echter nog zo vele plannen. Helpt die verwezenlijken. Doet ieder uw plicht. Wordt donateur.

INSPECTIE VAN HET ONDERWIJS.

Examen Lichamelijke oefening L.O. 19 en 20 December 1939.

Geëxamineerd: 12 candidaten
Afgewezen: 3 „
Geslaagd: 9 „
te weten:

R. D. da Costa Gomez, Mej. M. D. Luyando, Mej. L. A. F. Mercera, Mej. M. L. Nicolaas, Mej. H. H. E. Peuckert, J. W. Th. Schotbogh, Mej. E. M. Servage, Mej. C. M. v.d. Weert, J. R. Wong Loi Sing.

IN DANK ONTVANGEN:

Van Rodolfo Pardo Westinghouse Distributor, een mooie maandkalender van Palais Royal.

Van El Louvre een prachtige bureau-kalender.

Prinses Juliana woont te Den Haag een vergadering bij van het Rode Kruis.

Onderstaande firma's hebben zich tot de Kamer van Koophandel en Nijverheid gewend, met het verzoek hen in relatie te brengen met im- of exporteurs op Curaçao:

1. Club de Turismo — Monjas a San Francisco 3 — Caracas — Venezuela, zoekt een actieve gegadigde voor de import van bloemen.
2. Charles G. David — 1133 Broadway — New-York, N.Y. inkoopagent in de U.S.A., zoekt een vertegenwoordiger.
3. Waist Selling Co — 524-528 Broadway — New-York, fabrikanten van kinderkleren en kinderondergoed, zoeken een vertegenwoordiger.
4. Sea Island Thread Mfg. Corp. — 575 Eighth Avenue — New-York City, N.Y., wenst in relatie te treden met importeurs van garens.
5. Union Commercial Co — P.O. Box 2104 — Shanghai — China, wenst in relatie te treden met importeurs van zijden, kanten, leder en metalen goederen, alsook hoeden en provisiewaren.
6. Takemura & Co, Ltd. — 1-Chome — Minamihonmachi — Higashiku — Osaka — Japan, wenst in relatie te treden met importeurs van garens.
7. Y. Sudzuki — P.O. Box 12 — Yokohama — Japan, wenst in relatie te treden met importeurs van wollen-, zijden- en katoenen goederen, cement, bleekpoeder, glomilampen, glaswerk, aardewerk en porceleinen, schrijfbehoeften, ijzerwaren, speelgoed, enz.

Belangstellende worden verzocht zich rechtstreeks met bovengenoemde firma's in verbinding te stellen. Verdere inlichtingen zullen desgewenst door den Secretaris der Kamer worden verstrekt.

De Kamer van Koophandel.

KERSTSPEL VAN DE R.K. JEUGD TE PIETERMAAI.

Woensdagavond was er in de Sint Joseph Vereniging te Pietermaai een opvoering voor genodigden van een Kerstspel in het Papiaments.

De maker van dit spel was de Zeer Eerw. Pater Offermans, die hierdoor bewees niet alleen een perfect kenner van de landstaal te zijn, maar ook een goed psycholoog van het volk. Men moet respect hebben voor de ijver en het geduld, waarmede pater Offermans de spelers hun rollen heeft laten instuderen en ook werkelijk het spel heeft laten leven.

Het was natuurlijk niet geheel zonder fouten, maar over het geheel genomen, hield het steeds de aandacht vast en leefden de toeschouwers vol dandacht mede.

Het was vooral ook goed gezien om door het gehele spel de nodige vrolijkheid heen te weven, welke bijzonder werd geapprecieerd.

Het Kerstspel geeft weer de geschiedenis van de geboorte van Christus, het bezoek van de herders en de drie koningen, en het valse drijven van koning Herodes. Onder het spel werd nog heel wat gezonde waarheid betreffende het geloof geleraard.

Het was alleszins echt gezond volkstaal. De genodigden hebben zich dan ook best geamuseerd en waren alle spelers en vooral de bewerker en leider ten zeerste dankbaar.

Het moet alle medewerkers bijzonder aangenaam geweest zijn, dat Monseigneur en vele paters het kerstspel hebben willen bijwonen.

Donderdagavond speelt men te Barber. Vrijdag- en Zaterdagavond om half acht weder in het Sint Joseph gebouw te Pietermaai.

Gaat eens kijken; U zult er zeker geen spijt van hebben. Alleen de kleding der spelers is al een bezoek overwaard. Er is hier hard gewerkt en voor een goed doel. Moge dit kerstspel er aan mede werken, dat er hier mettertijd goed volkstoneel moge komen.

WELKOM.

Naar we vernemen zullen de 4 Zusters Dominicanessen, welke de Simon Bolivar ramp overleefden, zich midden Januari te Genua inschepen, om met de Italiaanse boot naar Curaçao te komen. Met hen komen mee terug van verlof de Zeer Eerw. Paters de Barbanson en Exler.

Met het S.S. van Rensselaer zullen op 4 Januari hier arriveren 5 Fraters voor de scholen van Aruba.

EMMASTAD

WIJZIGING TELEFOONGIDS.

Vervallen:
Hr. H. L. Vost — No. 625 huis
„ C. Diesbergen — No. 310 „
Nieuw nummer:
Hr. H. van Malland — No. 665 huis
„ Ph. J. van Duuren — No. 822 „
TA Mov. Stores)
Leerentveld — N. 592 fabriek

SPORTCLUB „ASIENTO"

Hockey.

Op Donderdag 28 December a.s. zal een onderlinge wedstrijd worden gespeeld tussen de volgende teams. Aanvang 4.40 nm. precies.

ROOD

van Manen
Mvr. Hulsebosch v. Cogh
v.d. Vijver de Ridder Mevr. Faay
v. Doeland Mej Specht- Grijp Bunte
Mevr.Butzelaar Hartsgers

Brepols Mej. v. Oenen v. Beveren Mej.
Coppoolse Grasman
Mej. Philipszoon Janknegt Kogeler
Bakker Mej. Jurg
Soederhuizen

WIT

Reserves WIT: Mevr. v. Mourik Broekman, Mej. den Boef, de Mol, Dent, v. Altena.
Reserves ROOD: Mevr. de Nieuwe, Mej. Struving, Kuipers, Deelen:
Scheidsrechters: De Boer en Kuipers.

Afschrijvingen slechts bij uiterste noodzaak aan HH Deelen en de Ridder.

3de SUPPLETOIRE BEGROTING.

In het eindverslag lezen we o.a.:

Meerdere leden vonden in het medegedeelde omtrent de hulplokalen aanleiding om er bij het Bestuur op aan te dringen om met terugkoming voor zover nodig op het voorlopig voornemen, bedoeld in 's Bestuurs schrijven dd. 27 October j.l. No. 6730, in 1940 zo goed mogelijk door nieuwbouw te voorzien in de behoefte aan schoolruimte bij het onderwijs.

Waar bij 1ste nota van wijzigingen van het ontwerp 2de suppletoire begroting 1939 op 2 Maart 1939 de suppletoire opgebrachte uitgaven van ƒ 15.000,— voor schoolvoeding werden teruggenomen met de mededeling, dat aan de hand van de toen bekende cijfers over het jaar 1938 mocht worden aangenomen, dat voor het jaar 1939 met een bedrag van ƒ 30.000,— voor schoolvoeding zou kunnen worden volstaan, zodat de suppletoir opgebrachte ƒ 15.000,— niet nodig waren, zagen enkele leden een inconsequentie in het feit, dat nu weer ƒ 10.000,— voor schoolvoeding wordt aangevraagd met de mededeling, dat de uitgaven ter zake van de schoolvoeding over het jaar 1939 vermoedelijk ongeveer ƒ 40.000,— zullen belopen.

Enkele leden merkten op, dat inzage is verzocht van het volledig rapport van Dr. Winckel, zodat de toezegging van het Bestuur een beperking inhoudt van het verzochte. Zij zouden gaarne inzage willen nemen van het hele rapport en spraken het vertrouwen uit, dat dit zo spoedig mogelijk zal worden verschaft.

Enkele leden vroegen of het ter bezuiniging en ter versterking van de defensie niet mogelijk zou zijn het personeel van de militaire politie, dat met administratieve werkzaamheden belast is, door goedkopere burgerkrachten te vervangen, zodat dat personeel bij de politie kan worden tewerk gesteld. Zo dat niet mogelijk wordt geacht, zouden deze leden gaarne de reden daarvan vernemen.

Naar voren brengende, dat er zaken zijn, die zeer gedupeerd worden door het gemis van personen uit haar personeel, die opgeroepen zijn tot het verrichten van militaire diensten, vroegen meerdere leden of de mogelijkheid niet bestaat om ten deze een rouleersysteem te volgen. Huns inziens moet toch betracht worden, dat betrokkenen zo min mogelijk onder de noodzaak lijden.

Bonaire.

Men merkte algemeen op, dat het Bestuur niet erg diligent is geweest ten aanzien van de aanschaffing van een ambulance ten behoeve van het ziekenvervoer op Bonaire. Immers is er voldoende tijd verstreken sinds de behandeling van de 2de suppletoire begroting 1939 in Mei j.l. om inlichtingen in te winnen in zake deze ambulance, hetzij in Europa, hetzij in Amerika, of in welk ander werelddeel ook. Althans voor Amerika is — zo werd betoogd — de tijd van 2 maanden ruim voldoende om alle inlichtingen te bekomen omtrent alle soorten ambulances. Immers zijn de fabrieken steeds bereid om alle mogelijke inlichtingen te verschaffen aan belanghebbenden. Is — zo vroeg men — het Bestuur misschien voornemens iets nieuws, onbekend op het gebied van ziekenvervoer voor Bonaire te laten maken, dat wellicht veel duurder zal komen te staan dan een gewone ambulance? Men betoogde, dat de zaak van te groot belang is, om zo op de lange baan te worden geschoven; er kunnen mensenlevens mee gemoeid zijn.

Men vroeg of de voorziening in het ziekenvervoer op Bonaire zo ingewikkeld is, dat ter zake in Europa en Amerika inlichtingen moeten worden ingewonnen en de kwestie niet hier zelf kan worden opgelost.

Een lid vroeg of de feiten ten aanzien van het viskotterplan in de memorie van antwoord vermeld, waarom de betrekkelijke gelden zeker niet meer in 1939 besteed kunnen worden, het Bestuur op de 14de December 1939 niet bekend waren en zo ja, waarom het die gelden dan toch op deze begroting heeft gebracht.

Men meende algemeen, dat deze post nu gevoegelijk van deze begroting kan worden afgevoerd en zo het Bestuur bij het voornemen blijft om in deze richting werkzaam te zijn op die van het volgend jaar gebracht. Verschillende leden bepleitten het overwegen alsdan van verschaffing van het crediet voor een aantal kleine vaartuigen als voorgesteld.

Van deze gelegenheid werd door een paar leden gebruik gemaakt om klachten naar voren te brengen, die hun waren ter ore gekomen omtrent het veelvuldig door technische ambtenaren in gouvernements dienst presteren van diensten voor particulieren. Zij zagen daarin een ongewenste concurrentie aangedaan aan de collega's in het particuliere, die het alleen van dat werk moeten hebben. Werd daarom zijdens deze leden enerzijds de wenselijkheid er van betoogd, dat maatregelen worden getroffen, dat aan deze bedoelde toestand een einde wordt gemaakt, anderzijds werd liever gezien, dat het nodige werd gedaan opdat het verrichten van deze werkzaamheden door gouvernements-ambtenaren tot hoge uitzonderingen, waartoe de Gouverneur toestemming zou moeten geven, worde beperkt.

Een lid beperkte zijn afkeuring in deze tot het toezicht houden door de bedoelde gouvernementsambtenaren over werken voor particulieren in uitvoering onder gouvernementstijd.

Een ander lid zag er geen bezwaar in, dat de gouvernements-ambtenaren de bedoelde diensten presteren, mits niet in gouvernementstijd en met uitdrukkelijke toestemming van den Gouverneur.

Weer een ander lid zou deze hele aangelegenheid aan de prudentie van den Gouverneur willen overlaten.

Als de boom ligt, komen ze allemaal hout halen.

Men moet geleden hebben, om mens te worden. Ik zeg niet, dat men de uitersten ondervonden moet hebben. Maar men moet althans kennis gemaakt hebben met hinderpalen, met teleurstellingen op een of ander punt, men moet ook het harde leed en de angel van het verdriet hebben leren kennen. Het lijden is een middel tot zedelijk opvoeding.

Het leven bestaat meestal uit kleine handelingen, de deugd uit vele, kleine overwinningen.

Wij overwinnen eerder een sterken tegenstander, dan een eigen zwakheid.

Het hart heeft dikwijls een andere logica dan het verstand.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

Uit Boekarest wordt gemeld, dat de vroegere President van Polen, Moscicki, die thans in Roemenië geïnterneerd is, ernstig ziek is. Het ruwe winter-klimaat ondermijnt het gestel van den zieke.

Volgens Reuter maakte een Italiaans vliegtuig van de lijn Rome — Rio de Janeiro een noodlanding in Frans Marokko, waarbij het toestel brandend naar beneden kwam. Alle inzittenden zijn dood.

Heden zal Z.H. de Paus een officieel bezoek brengen aan het Quirinaal. Dit bezoek zal geschieden met groot gevolg van Kardinalen. Soldaten zullen langs de gehele weg staan opgesteld en tijdens het bezoek zal Z.H. de Paus op het balcon van het paleis verschijnen in gezelschap van de Koning en Koningin van Italië.

NEDERLAND.
Overgenomen uit de Beurs & Nieuwsb.

Het clearingsverdrag met Duitsland wordt verlengd.

De Hollandse suikerbietenteelt wordt met 25% uitgebreid. Dit betekent 55 millioen kilo suiker meer.

De spoorwegen bestelden bij Werkspoor, Beynes en Allan 221 rijtuigen voor een bedrag van veertien millioen gulden.

Men heeft uit Amsterdam bericht ontvangen, dat de bekende Nederlandse vliegtuig constructeur Anthony Fokker overleden is.

Kent Uw grootheid

Het klinkt wellicht ongelofelijk. doch er zijn maar weinig mensen, die het menselijk leven kennen. Slechts enkelen van die talloos, talloos velen, die het bezitten, die het beleven elke dag, overzien de rijkdom van het menselijk wezen en de waarachtige grootheid van het menselijk bestaan.

Dit is een treurig, ja tragisch verschijnsel: dat zo weinigen de grootheid vermoeden van dit eerste en meest onvervreemdbare aller menselijke goederen, dat zo weinigen hun ei[illegible] grootheid en onschatbare waar[illegible] kennen.

Het leven, dat ons van alle aardse goederen het meest nabij is, wordt desondanks het minst gekend. Is het dan te groot, te vol voor het kleine, beperkte mensenverstand? Neen, maar wij zijn te oppervlakkig, wij bezinnen ons niet, wij wenden onze blik niet naar dieper perspectieven, omdat onze ogen blind gebrand worden door de schelle kleuren, omdat onze oren doorgeschetterd, omdat onze geest versuft en afgestompt wordt door de bonte coulissen, door het valse licht en het lawaaierig toneel, dat de entourage vormt, waarbinnen de tragi-comedie van deze menselijke samenleving zich afspeelt.

Het klinkt inderdaad ongelofelijk, dat er niet velen zijn, die het menselijk wezen, hun eigen wezen kennen; dat er niet velen zijn, die weten te leven, want een opmerkzaam oog, dat door de woelige straten en het kokende leven van deze tropische stad dwaalt, zou allicht geneigd zijn een tegengestelde conclusie te vormen: hier weet men pas te leven. Met geraas van de honderden auto's, die als bezeten over het asfalt van de veel te nauwe straten vliegen, de bandeloze moedwil, waarmee ze hun ongeduld, of ergernis uittoeteren; het kermisgerucht van schetterende loud-speakers, die in het deurgat van de tienda's over liefde en geluk schallen (God vergeve het hun, dat ze zo tere en sublieme zaken met hun rauw en schunnig geluid besmeuren); de schorre roep van een kleurling, die naar iemand aan de overzijde van de straat zijn witte tanden bloot lacht; de vele huizen, waar „Slijten en Tappen" in slecht geverfde letters veelzeggend boven de ingang prijkt; de vrouwen, die uitdagend in kleding en houding, in praten en lachen, de trottoirs afslenteren; de mannen, die lui en luidruchtig en met hun strooien hoed op hun ogen in groepen tegen de puiën leunen, waar ze redeneren met geschreeuw en brede handgebaren: heel dat bruisende, gistende gewoel, doorkerft van schelle vrouwenstemmen en uitgelaten gelach, het dringt de overtuiging aan ons op: ja, hier weet men te leven. Hier is men verzot op kleurige, knalbonte kleren, op zwaar en glinsterend metaal aan polsen en aan oren. Hier wordt iedere gelegenheid, zelfs het bij uitstek godsdienstige feest van een eerste H. Communie, uitgebuit, om te pronken, om ongebreideld feest te vieren en zich meer dan te goed te doen aan dushi en aan drank. Hier sluit men zijn leven niet op binnen de wanden van een huiskamer, maar viert het uit te midden van het feestelijk gerucht op drukke straten en pleinen. Hier leeft men even fel en hartstochtelijk, als de tropenzon, die brandend en verblindend neerplast over de stad. En men vraagt niet verder, men ziet niet dieper, dit is het leven, deze kleurige, luidruchtige, wemelende entourage; daar gaat de mens doorheen, zoveel jaren als hem gegeven zijn. Hij eet en drinkt, want morgen is hij dood. Hij eet en drinkt met zijn ogen, wat hij ziet; hij eet en drinkt met zijn oren, wat hij hoort, en wat hij niet lust, spuwt hij uit. Dit alles is te boeiend, te bedwelmend, dan dat hij zou gaan [illegible]ren, naar wat dieper ligt; naar wat [illegible]uimert onder de bonte uitwendigheid van kleurige kleren en luidruchtig vermaak; naar wat moeilijker te bereiken en. God betere deze treurige miskenning, niet aantrekkelijk is dan al datgene, wat ons tegemoet stormt op de drempel onzer zintuigen.

Maar weten deze „bon-vivants" werkelijk, wat het leven is? Weten zij werkelijk te leven? Misschien, dat de toetsteen van het lijden hen niets van het zuivere gehalte zal tonen. Wat ze niet lusten, dat spuwen ze uit, ongetwijfeld. Maar als het leven hun niets anders meer opdient, dan wat ze tegenstaat? Als de schroeven van de tegenspoed steeds nijpender op hen worden aangedraaid, hoever reikt dan hun levenskunst? Als de ziekte — een ongenode en onwelkome gast — hun huis betreedt, om er jarenlang te wonen, en alleen te wijken, om plaats te maken voor de dood? Als ze wel móéten eten, wat ze niet lusten, omdat het geld voor ander voedsel ontbreekt? Als ze geen pronkerige kleren meer hebben en geen zware sieraden, maar een versleten plunje om hun mager en vervallen lijf? Wat maken ze dan van hun leven? Blijken ze bestand tegen dit kwade getij? Of leggen ze hun handen in hun schoot en laten alles over zich komen in volslagen défaitisme? Maar dat is geen leven, waarachtig leven is draadkrachtig en staat actief tegenover alles, wat het ontmoet op zijn weg, ook tegenover het lijden. Of zoeken ze hun heil in de kortstondige vergetelheid van een roes door morfine, of alcohol? Of worden ze opstandig in hun tegenspoed, zodat ze het bestaan vervloeken en ook het geluk van anderen trachten te verwoesten met al de haat en afgunst van een desesperado? Of steken ze hun vuist op tegen de hemel, om God te verwensen, die zich goed noemt en hen op de pijnbank legt?

Mijn God, ze kennen niet eens het wezen, de ware grootheid van hun eigen leven, die verheven, maar natuurlijke gave, die Uw milddadigheid hen schonk, en ze vermeten zich Uw wilsbesluiten, die geheel bovennatuurlijk en ondoorgrondelijk zijn, te toetsen en te veroordelen als onrechtvaardig. Neen, met de ellende als materiaal bouwen ze geen leven op. Maar weten ze dan te leven? Of is de ellende niet van dit leven? Hier baat immers geen struisvogel-politiek. De ellende is evenzeer, ja, is meer van dit leven dan de vreugde, want de weg naar de vreugde is met pijn geplaveid, en zijn wij niet altijd op weg naar nieuwe vreugden, terwijl we de vroegere maar al te snel vergeten?

Ja, tegenspoed en lijden, dat is het leven ook. Het menselijk verlangen staat immers midden tussen zijn bevrediging en onbevredigdheid, en het ja, of neen, op deze vraag van het hart bepaalt 's mensen vreugde of verdriet.

Maar is het „neen" niet even goed mogelijk als het „ja"? Behoort de onbevredigdheid minder tot het leven, dat één ragfijn weefsel van begeerten is, dan de bevrediging? Neen, beiden minstens evenzeer; ja zelfs wordt het leven nog meer gekenmerkt door het lijden, dat deze onbevredigdheid ons veroorzaakt, dan door de vreugde, omdat de smart zijn sporen dieper in ons bewustzijn en in onze herinnering grift. Ongelukkig dus degenen, die de voor hen maar al te vaak smartelijke loop der dingen liever aan het toeval en aan het blinde noodlot in de handen geven, dan aan een oneindig wijzen en barmhartigen God, dien zij door hun smeekbeden nog tot ontferming kunnen bewegen.

Neen, wie niet weet te lijden, weet zeker niet te leven; hij kent het leven niet. Doch wie in de school van het lijden de les van het lijden verstaat, zal ook gaan begrijpen, wat het menselijk leven is, ofschoon dit dan nog meer zal blijken, dan de simpele som van blijdschap en verdriet.

Onder de woelende golven van vooren tegenspoed, onder de branding van dit komend en kerend getij, ligt de afgrond, de stille diepzee van het menselijk wezen, dat leeft: een menselijk leven. Wie denkt er aan die wonderlijke diepten? Wie daalt met zijn aandacht af, om er de schoonheid van te ontdekken, te beminnen en te beleven, zodat hij niet meer behoeft rond te zwalken op de razende baren, als een vonder op zoek naar een wrakstuk van het stoffelijk geluk?

Elk levend wezen komt slechts tot zijn volle ontplooiing, wanneer het trouw is aan zijn aard en die overeenkomst handelt. Het is dus van belang, dat de mens zijn eigen wezen kent, om te weten, wat het menselijk leven is, en hoe hij dus te leven en te handelen heeft. Nu is het leven van den mens met zijn stoffelijk lichaam en zijn geestelijke ziel, zowel van stoffelijke als geestelijke aard, en alleen wanneer hij zijn daden op die dualiteit afstemt, wanneer hij er in zijn leven rekening mee houdt, is de volle ontplooiing van zijn wezen en de openbaring van zijn ware grootheid verzekerd. Doch deze dualiteit, deze twee-eenheid van lichaam en ziel, is op zich zelf weer van een geheel eigen karakter. Want die verbondenheid is er niet een van gelijkwaardige grootheden, lichaam en ziel zijn niet gelijkgeschakeld tot den enen mens, maar het eerste is hiërarchisch ondergeordend aan de laatste, omdat de ziel onvergankelijk veel volmaakter is dan het lichaam en dit dan ook leven en leiding geeft. Het zwaartepunt van het menselijk wezen ligt dus in het geestelijke, omdat het door de geestelijke ziel en haar redelijke vermogens gekenmerkt wordt en daaraan zijn specifieke aard ontleent.

Dit is het waarachtig beeld van het schepsel, dat God op de zesde dag door de adem van zijn mond ten leven wekte, en alleen een leven, dat aan dat wezen recht laat wedervaren, verdient tenvolle een menselijk leven genoemd te worden. Het is dus een schending van het menselijke leven, dit geheel met het bezit van stoffelijke goederen en geluk te laten staan of vallen. Het is een schending van het menselijk leven, het geestelijke en de redelijke vermogens uitsluitend aan te wenden als werktuigen om die stoffelijke goederen te verwerven. Het is een schending van het menselijk leven, het geestelijke alleen te gebruiken, om het stoffelijke intenser te genieten.

Wij hebben onze ziel en in het algemeen, het geestelijke deel van onze persoonlijkheid niet ontvangen, om het tot slaaf te maken van ons lichaam en de stof. Dat is een verkrachting van de door God gevestigde orde, dat is de sterilisatie van rijke ontwikkelingsmogelijkheden, in het menselijk wezen, vervat, dat is de vernietiging van veel hoog en te weinig gekend geluk. De waarheid is, dat het geestelijke in ons een dominerende plaats inneemt, zelfstandige waarde heeft en ons tot een persoonlijkheid maakt, en daarom moet het met alle middelen, die daartoe kunnen dienen, ook met de stoffelijke, worden veredeld en uitgebouwd. Het lichaam moet dienen en niet de ziel, het lagere moet dienstbaar zijn aan het hogere. De goederen dezer aarde kunnen en moeten tot uiteindelijk gevolg hebben: de veredeling en cultuur van het geestelijke, van onze gehele persoonlijkheid, maar tevens- en dit is de onvervreemdbare waarde van 't lijden — een slaken van de banden, die dit geestelijke in ons aan de stof binden, want ook die gebondenheid verlaagt de ziel en houdt haar omlaag op het niveau van het materiële, zodat ze de volledige ontblooiing van de menselijke persoonlijkheid belemmert.

Zo is het menselijk leven dus allerminst de som van voor- en tegenspoed, van bezit en gemis. Het is veel meer, het is een zelfstandig bezit, dat ons niet alleen schadeloos kan stellen voor het gemis aan aardse goederen, maar dat ook het bezit daarvan mateloos in rijkdom en grootheid overtreft Het is een edelsteen, die met de bijtels van vreugde en smart wordt bewerkt, zodat ze alles, wat ze aan schoonheid in zich bevat, in glansen en vonken uitschittert onder de stralende zon, die het oog is van den Schepper, dat met welbehagen neerziet op dit goede werk zijner handen.

En wat te zeggen over de innerlijke rijkdom, waarvan wij ons dan bewust worden; over het geluk, dat de juiste cultuur van ons leven ons schenkt. Hemelhoog voelen wij onze persoonlijkheid op die momenten verheven boven de kleine dingen van alle dag, die als gruis aan onze voeten achterblijven.

Dan voelt de mens zich waarlijk de koning der schepping en niet een antiquair, die in de slavendienst van zijn dode dingen verdort en verstoft. Dan ademen wij zuivere lucht, dan schouwen wij in een helder, nevelloos licht, dan doortrekken wolken van geestelijke vreugde als wierook ons innigste wezen.

Dat zijn de sferen, die wij behoeven daar worden wij volkomen verwerkelijkt in al de grootheid, waartoe wij geschapen en geroepen werden. Het is goed, zo vrij te staan van mensen en dingen, en geheel ons zelf te zijn in de volste ontploffing van ons karakter en onze talenten. Het is goed, hoog van de aarde opgericht, het licht van onze geestelijke rijkdom op ons voorhoofd en in onze ogen te dragen, want het is een afstraling van Gods ondoorgrondelijk licht: „Getekend zijn wij, Heer, door het licht van Uw gelaat".

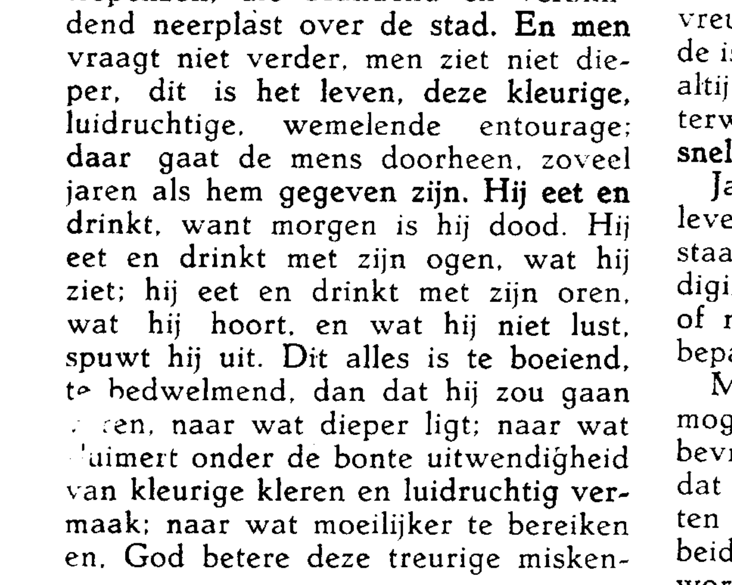
Aardse goederen, we genieten ze met dankzegging en blijdschap, maar hun taak is te dienen en bij te dragen tot onze ware grootheid en ons geluk. Lijden? wij schreien, maar onze smart is rein en reinigend; het mes van het lijden snijdt ons leven niet kapot, maar iedere snee bevrijdt ons meer van het onkruid, dat ons wezen overwoekert en zijn schoonheid ontluistert. O, de zin van het lijden, zo vaak betwijfeld en geloochend. Dat iemand het lijden zinloos, ja, wreedachtig noemen kan, dat hij Gods Wijsheid en Liefde kan betwijfelen, als hij de geestelijke schoonheid van het menselijk leven niet eens kent, die er door wordt gediend en tot ontwikkeling gebracht.

Ken uw grootheid, ken uw waardigheid, mens. Naar Gods beeld en gelijkenis zijt ge geschapen, en weinig minder dan de engelen is de volmaaktheid van uw wezen. Wanneer ge dit dan weet, zalig zult ge zijn, wanneer ge er naar doet: een duurzaam geluk zal de vrucht zijn van uw trouw aan de wetten door God in uw wezen neergelegd.

M. M.

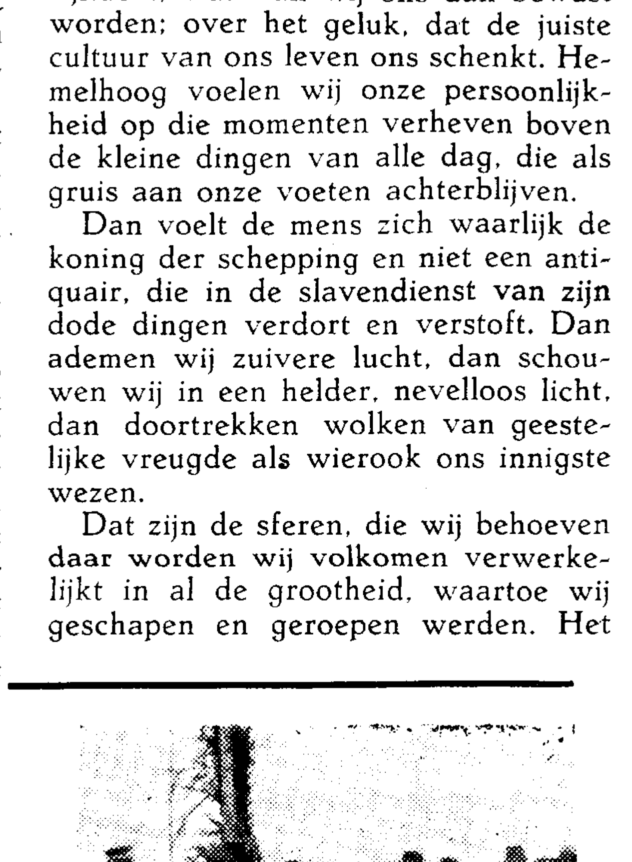

Niet alle paarden durven, gelijk dit Duitse paard, van een hoogte van 10 meter omlaag te springen.

De Franse kapitein Celestin Traiaire heeft aan Londen een apparaat geleverd om de mist te bestrijden. Dit toestel werd door hem zelf uitgevonden. Door dit apparaat wordt de rook die uit de vele schoorstenen komt, verzameld, want volgens de uitvinder is rook een van de eerste oorzaken van mist.

Op de foto de uitvinder met zijn **apparaat op het dak van een Londens hotel.**

Een militair uit Lithauen in gesprek met twee Russische soldaten bij de nieuwe Russisch-Lithause grens te Wilna.

Naar de nieuwe gemeenschap

Wie wenst dat men springt en niet [klimt over bergen,
Wil meer dan een mens van zijn [krachten kan vergen.

DOOR TAAIE VOLHARDING EN NIET DOOR OVERHAASTING NAAR EEN NIEUWE GEMEENSCHAP.

WIE OVER EEN BERG WIL SPRINGEN

zal tenslotte voor de onmogelijkheid terugdeinzen, maar wie de moeizame klimtocht aandruft, kan de andere kant bereiken. Als wij de talrijke beletselen voor een betere samenleving ineens willen overwinnen, zullen wij tot moedeloos nietsdoen verzinken. Alleen wanneer wij ze stap voor stap met taaie volharding bekampen, bereiken wij ons einddoel:

DE NIEUWE GEMEENSCHAP.

BERGBEKLIMMERS.

Men moet vaak in het hooggebergte hebben vertoefd, men moet zijn eigen lichaamsgrootte vergeleken hebben met die der kolossale graniet- en basaltblokken, men moet zijn uithoudingsvermogen beproefd hebben op de onbegaanbare rotskammen, om te weten, wat bergen betekenen. Zo'n ervaren bergbeklimmer zal de schouders ophalen, wanneer hij hoort van iemand, die over een berg wil springen, teneinde de talrijke moeilijkheden te vermijden. Hij weet van tevoren, dat de dwaas, die het voornemen gemaakt heeft, tenslotte voor de onmogelijkheden zal terugdeinzen. Alleen wie zich staalt voor de moeizame klimtocht, heeft kans de andere kant te bereiken. Ook de moeilijkheden, die de totstandkoming van een betere samenwerking in de weg staan, vormen een berg met schijnbaar ongenaakbare toppen. En het is vreemd, nog zovelen te ontmoeten, die menen, dat deze hindernis met één kolossale sprong moet worden genomen. Zij verwonderen zich er over, dat anderen, die stap voor stap met taaie volharding de bestijging zijn begonnen, niet sneller vorderen. Maar eenmaal, als zij zelf door de onmogelijkheid van hun streven tot moedeloos nietsdoen verzonken zijn, bereiken de gestaag voortschrijdende bergbeklimmers hun reisdoel: de

Wij weten, dat de tocht veel van ieders krachten zal vergen. En daarom mogen wij geen gelegenheid voorbij gaan, om ons te stalen.

Persoonlijkheid.

Wat komt er helaas van persoonlijkheid in de practijk van het leven bij velen weinig terecht!

Heel wat mensen lijken op elkaar als de reclamepoppen van een modemagazijn. Ze doen precies zoals anderen doen. Ze hebben noch eigen initiatief, noch eigen dadenkracht.

Na de economische mens hebben we de mechanische mens gekregen.

Als we zo eens rondzien, dan ervaren we met droefheid, dat het persoonlijke karakter bij velen dreigt onder te gaan.

En toch onverzwakt blijft de plicht om de persoonlijkheid bij ons zelf aan te kweken.

In wie de drang leeft niet enkel naar vooruitgang, maar ook naar waar levensgeluk en hoger nog naar christelijke volmaaktheid, moet zorgen, dat de vlam van de pesoonlijkheid in hem brandend blijft en niet door de storm van de tijdgeest wordt uitgeblust.

Mensen met persoonlijkheid hebben vaste beginselen en weten volgens die beginselen te handelen. Ze hebben dadenkracht en kunnen, als het moet, volhouden en tegenstand bieden.

Ze laten zich niet als een riet heen en weer slingeren, maar gaan recht door het leven, terwijl ze het oog **standvastig op het doel gevestigd houden.**

DOMINIKAANSE BISSCHOPPEN IN VENEZUELA.

In het „Gouden Jubileum"-boek van de Dominikanermissie op Curaçao, vinden we op blz. 1 vermeld: „...dat in 1580 fr. Juan Mansanillo, van de Orde van den H. Dominicus, tot Bisschop van Coro in Venezuela benoemd werd; hij heet zich zelf Bisschop van Venezuela en van de eilanden Curaçao, Aruba en Bonaire: ook blijkt hij het H. Vormsel te hebben toegediend op het eiland Aruba. In 1599 werd de bisschopszetel van Coro naar Caracas verlegd, zodat Curaçao onder de jurisdictie kwam van Caracas".

Over een en ander is nog wel iets meer te vertellen aan de hand van „Los Obispos de la Orden Dominicana en América" van P. fray Don Andrés Mesanza O.P.

Reeds vóór Juan Manzanillo waren er bisschoppen van Venezuela. De eerste bisschopszetel in Venezuela werd opgericht in 1531 volgens de bul „Pro excellenti praeeminentia" uitgegeven door Paus Clemens VII en op 21 Juli van dat jaar.

Reeds de derde bisschop was een Dominicaan, pater Pedro de Agreda. Hij is waarschijnlijk afkomstig van Agreda, een dorp in Castilië; hij deed zijn professie in het klooster van San Esteban te Salamanca in 1538; was professor in de theologie aan het klooster van San Gregorio te Valladolid, toen hij door Filips II aan den Paus werd voorgedragen voor bisschop van Venezuela in 1558. Hij nam bezit van zijn diocees in 1560. Hij trof het aan in zeer verwaarloosde toestand. Er heerste ongelofelijke onwetendheid en grote armoede, er was in achttien jaar niet meer gevormd. De gouverneur klaagde in 1571 nog, dat er nauwelijks zes priesters in zijn provincie waren.

Toen hij de bul van zijn benoeming ontvangen had, die verzonden was uit Rome in Juni 1561, ondernam hij de lange reis naar Bogotá. Daarna keerde hij terug naar zijn diocees. In 1567 moest hij uit Coro vluchten, omdat die stad gebrandschat werd door den piraat Valier (8 Sept.) Bij die gelegenheid verloor hij al zijn boeken en de documenten van zijn bisschopswijding. In 1569 vroeg hij reeds aan den koning om overplaatsing van de bisschopszetel van Coro naar Caracas. Coro, op zich zelf reeds arm en weinig gunstig gelegen als residentie, werd nog armer en raakte ontvolkt ten gevolge van de overval van Valier. Toen hij op 13 Mei 1579 stierf, was er tenminste in iedere plaats een priester, soms twee, om te preken en de sacramenten toe te dienen.

Zijn opvolger was Juan Manuel Martínez de Manzanillo O.P., aangewezen voor de zetel van Coro in 1580. Hij nam bezit van zijn diocees op 19 Nov. 1581. In officiële documenten placht hij te tekenen: Bisschop van Venezuela en de provincie van Caracas en de eilanden Curazao, Aruba en Bonaire.

Van hem wordt gezegd, dat hij de kathedraal van Coro (verwoest door Valier?) weer heeft opgebouwd. Hij stierf te Caracas (de 1ste Jan. 1592), waar hij waarschijnlijk de twee laatste jaren geresideerd heeft. Pater Cristóbal de Ojeda O.P. was zijn Vicaris generaal en werd na zijn dood benoemd tot Vicarius Capitularis (waarnemend bisschop).

Zijn opvolger was pater Pedro Mártir Palomino O.P. Deze werd benoemd in Oct. 1595 en overleed reeds op 22 Febr. 1596 nog vóór hij bisschop gewijd was.

Hij werd opgevolgd door weer een Dominikaan, pater Domingo de Salinas, die van 10 Maart 1599 tot 10 Juni 1600 bisschop was. Het schijnt dat ook hij zetelde te Caracas. Hij stierf te El Tocuyo, vergiftigd door een zekeren Manuel de Silva, geboortig van Trujillo.

Ook diens opvolger was een Dominikaan, pater Juan Bartolomé de Bohórques.

Hij werd aangewezen door den koning voor de zetel van Coro in 1610. Zijn bullen zijn gedateerd van 18 Juli 1611. Deze bisschop heeft weer eens alle mogelijke moeite gedaan om de zetel van Coro naar Caracas te verplaatsen, maar slaagde niet. Hij tekende uit protest nooit: bisschop van Coro, maar: bisschop van Venezuela.

In 1672 zien we wederom een Dominikaan als bisschop van Caracas,nl.pater **Aontonio González de Acuña. Met veel vertoon en onder grote blijdschap** der bevolking deed hij zijn intrede in de stad op 13 Sept. 1673. Hij was de eerste bisschop die tekende: **bisschop van Caracas.**

In 1639 was de Kathedraal van Coro definitief, formeel en materieel, verplaatst naar Caracas. In het eerste jaar van zijn episcopaat stichtte hij het Semenarie van Santa Rosa, voorloper van de Universiteit van Caracas, die geopend werd in 1725. Mgr. Gonzalez liet een buisleiding voor drinkwater aanleggen, om de stad van drinkwater te voorzien. Hij legde de laatste hand aan het bisschoppelijk paleis en stichtte de parochies van San Pablo en Altagracia en verschillende instellingen van liefdadigheid. Hij was voorkomend en gedienstig voor iedereen en strikt in het vervullen van zijn ambtsplichten. Hij stierf in de Venezolaanse stad Trujillo, diep in de schulden, op 22 Febr. 1862.

Vermoedelijk is Curaçao onder de bisschoppen van Caracas gebleven tot 1768, toen de Missie Curaçao hoogstwaarschijnlijk tot Apostolische Prefectuur werd verheven.

M.L.

DE DOMINICANEN IN AMERIKA

Er zijn hier op Curaçao wellicht maar heel weinig personen, die bijhouden wat er zo in de Venezolaanse litteratuur verschijnt op historisch gebied.

Ons viel toevallig een nieuw boekje in handen van de Pater Dominicaan Andres Mesanza van Caracas, bekend om zijn boeken over de Dominicanen in Columbia,, Obispos Dominicos en America", „De Dominicaanse bisschoppen in Amerika". Men staat versteld over het geweldig grote aantal bisschoppen, dat de orde der Dominicanen aan Amerika schonk.

Het boekje, verrijkt met een inleiding van Mgr. Navarro, onlangs als historicus plechtig opgenomen in de academie van Venezuela, is maar klein en heeft een voorwoord, dat interessant is om het hier weer te geven.

Pater Mezansa zegt daarin, dat dit boek eigenlijk maar een schema is van een groots werk dat geschreven kon worden, maar hij kan dat niet meer, hij wordt oud en de pen zal uit zijn handen vallen. Hij heeft slechts van al die honderden bisschoppen van Mexico, Porto Rico, Chili, Venezuela, etc., en ook Curaçao, allen leden van de orde der Dominicanen, de jaartallen weergegeven en er een klein, kort levensbeschrijvingkje aan toegevoegd, maar er zou een boek te schrijven zijn, wat ons een beeld kan geven van al dat werk, al die ijver, al die zorgen, ja van alles, wat die Dominicaanse bisschoppen deden, meehelpend aan de opbouw van de Christelijke cultuur in deze Amerikaanse landen. Het zou zijn een groots werk, een apologie, zij hebben het recht verdedigd, zij zijn binnen gegaan in de hutten der armen, zij kwamen in de paleizen der vicekoningen.

Die vijf eeuwen Amerikaanse geschiedenis wordt in de Hollandse geschiedboeken in nog geen vijf regels behandeld, naar het gewone procedée.

„De Spanjaarden waren hardvochtig en verwaand, zij hebben volkeren uitgeroeid, etc., etc." Dat men dit werelddeel wist op te voeren tot een land van heiligen ook, ontgaat hen geheel door onwetendheid, die niet te verantwoorden is.

Er zou door mensen, hier op Curaçao, met een historische ambitie zeer veel goed werk verricht kunnen worden, door al, was het maar populair, maar dan steunend op goede bronnen de geschiedenis van Amerika meer bekend te maken aan de overkant. Nu zijn ze in staat die bronnen na te gaan..

Scheiding.

Neen, de pijnlijkste scheiding, die 't lot kan bereiden,
Is, voorwaar! niet de scheiding door afstand van plaats:
Waar slechts bergen en stromen twee minnenden scheiden
Smelt het juichend: „Tot weerziens!" in 't wenend: „Helaas"!
Een klein stukje papier, luttel regels geschreven
Door een dierbare hand, daar omhelzen ze elkaar!
De twee treurende zielen, door hope gedreven,
Spijt een halfrond van zee en van land, zijn een Paar!
Maar — beschaûwd door één dak, toch vervreemd zich te weten,
Door een dwang van de wereld, een waanzin, een schijn,
Zo nabij, toch zo ver! Dat mag eenzaamheid heten,
Dat is waarlijk, dat troostloos gescheiden te zijn!

Beledigd worden en kwaad worden, dat kan iedereen; beledigd worden en kalm blijven, dat kan alleen een grote ziel.